

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgement in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgement shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

ગુજરાત હાઈકોર્ટ, અમદાવાદ ખાતે
આર/ક્રિમિનલ અપીલ નં. ૪૫૭/૨૦૧૩

મંજૂરી અને સહી માટે:

માનનીય ન્યાયમૂર્તિ સુશ્રી ગીતા ગોપી
અને
માનનીય ન્યાયમૂર્તિ શ્રી એલ. એસ. પીરઝાદા

રિપોર્ટિંગ માટે મંજૂર	હા	ના

રણજીતસિંહ પ્રતાપસિંહ જાડેજા
વિરુદ્ધ
ગુજરાત રાજ્ય

ઉપસ્થિતિ:

અપીલકર્તા(ઓ) નં. ૧ તરફે શ્રી એમ. પી. શાહ (૨૪૧૮)
અપીલકર્તા(ઓ) નં. ૧ તરફે સુશ્રી કૃતિ એમ. શાહ (૨૪૨૮)
સામાવાળા(ઓ) નં. ૧ તરફે એ.પી.પી. શ્રી એલ. બી. ડાભી

કોરમ: માનનીય સુશ્રી ન્યાયમૂર્તિ ગીતા ગોપી
અને
માનનીય ન્યાયમૂર્તિ શ્રી એલ. એસ. પીરઝાદા

તારીખ : ૨૯/૦૭/૨૦૨૬
ચુકાદો

(માનનીય ન્યાયમૂર્તિ શ્રી એલ. એસ. પીરઝાદા દ્વારા)

૧. હાલની અપીલ અપીલકર્તા-મૂળ આરોપી દ્વારા વિદ્વાન ડૉ. એડિશનલ સેશન્સ જજ, જામનગર દ્વારા સેશન્સ કેસ નં. ૧૮/૨૦૧૦ માં પસાર કરવામાં આવેલ તારીખ ૨૮.૦૧.૨૦૧૩ ના ચુકાદા અને હુકમ સામે દાખલ કરવામાં આવી છે, જેના દ્વારા અપીલકર્તા-મૂળ આરોપીને ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ ૩૦૨ અને જજી૭ તથા ગુજરાત પોલીસ એક્ટની કલમ ૧૩૫(૧) હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુના માટે દોષિત ઠેરવવામાં આવ્યા હતા અને રૂ. ૫,૦૦૦/- ના દંડ સાથે આજીવન કેદની સજા, અને દંડ ન ભરે તો એક વર્ષની સખત કેદની સજા ફટકારવામાં આવી હતી. ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ જજી૭ અને ગુજરાત પોલીસ એક્ટની કલમ ૧૩૫(૧) હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુના માટે કોઈ અલગ સજા આપવામાં આવી નથી.

૨. હાલની અપીલ તરફ દોરી જતી હકીકતો નીચે મુજબ છે:

૨.૧ ફરિયાદપક્ષના કેસ મુજબ, તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૮ ના રોજ, ફરિયાદી દિલીપભાઈ ચનાભાઈ અને તેમના પિતા ચનાભાઈ ગામ જામદાદર ખાતે આવેલી તેમની ખેતીની જમીનમાં હાજર હતા. બપોરનું ભોજન લીધા પછી, તેઓ ખાટલા પર સૂતા હતા. બપોરે આશરે ૧૨:૪૫ વાગ્યે, આરોપી હીરો હોન્ડા મોટરસાયકલ પર ખેતરમાં આવ્યો હતો. મૂળ ફરિયાદીએ તેને આવકાર્યો હતો. ત્યારબાદ, આરોપી તે ખાટલા પાસે ગયો જ્યાં ફરિયાદીના પિતા ચનાભાઈ સૂતા હતા અને પૂછપરછ કરી કે શું તેઓ "ચના લાઘા" છે. મૃતકે "હા" માં જવાબ આપ્યો હતો. ત્યારબાદ, એક પણ શબ્દ બોલ્યા વિના, આરોપીએ કથિત રીતે તેના શરીરના પાછળના ભાગમાં છુપાવેલી તલવાર બહાર કાઢી અને મૃતકના માથા પર ઘા કર્યો હતો. જ્યારે ફરિયાદીએ તેના

પિતાને બચાવવાનો પ્રયાસ કર્યો, ત્યારે આરોપી તલવારનું કવર અને હીરો હોન્ડા મોટરસાયકલ પાછળ છોડીને ઘટનાસ્થળેથી ભાગી ગયો હતો. તેના અનુસંધાને, મૂળ ફરિયાદીએ ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ ૩૦૭ અને જજી૭ તથા ગુજરાત પોલીસ એક્ટની કલમ ૧૩૫(૧) હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુનાઓ માટે તારીખ ૦૬.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ સવારે આશરે ૫:૪૫ વાગ્યે ગાંધીગ્રામ પોલીસ સ્ટેશન, રાજકોટ સમક્ષ આરોપી વિરુદ્ધ પ્રથમ માહિતી અહેવાલ (એફ.આઈ.આર.) નોંધાવ્યો હતો. શરૂઆતમાં, ઇજાગ્રસ્ત ચનાભાઈને સારવાર માટે પ્રાથમિક આરોગ્ય કેન્દ્ર, કંડોરણા ખાતે લઈ જવામાં આવ્યા હતા અને ત્યારબાદ વધુ સારવાર માટે રાજકોટ ટ્રાન્સફર કરવામાં આવ્યા હતા. તે અનુસાર, તેમને વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે ખસેડવામાં આવ્યા હતા. જોકે, તારીખ ૧૧.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ, ચનાભાઈ તેમને થયેલી ઇજાઓને કારણે મૃત્યુ પામ્યા હતા. પરિણામે, ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ ૩૦૨ હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુનો ઉમેરવામાં આવ્યો હતો.

૨.૨ ગાંધીગ્રામ પોલીસ સ્ટેશન, રાજકોટ સમક્ષ સી.આર. નં. ૧ – ૧૦૨/૨૦૦૯ તરીકે ઉપરોક્ત પ્રથમ માહિતી અહેવાલની નોંધણી થયા પછી, તપાસ કરનાર અમલદાર દ્વારા તપાસ હાથ ધરવામાં આવી હતી. તપાસ પૂર્ણ થતાં, હાલના અપીલકર્તા-આરોપી વિરુદ્ધ ચાર્જશીટ દાખલ કરવામાં આવી હતી. ત્યારબાદ, કેસ સેશન્સ કોર્ટને કમિટ કરવામાં આવ્યો હતો અને તેને સેશન્સ કેસ નં. ૧૮/૨૦૧૦ તરીકે નોંધવામાં આવ્યો હતો. ત્યારબાદ, વિદ્વાન સેશન્સ કોર્ટે, આંક ૧૦ થી, ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ ૩૦૨ અને જજી૭ તથા ગુજરાત પોલીસ એક્ટની

કલમ ૧૩૫(૧) હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુનાઓ માટે તારીખ ૧૦.૧૧.૨૦૧૦ ના રોજ અપીલકર્તા-આરોપી વિરુદ્ધ તહોમતનામું (ચાર્જ) ઘડ્યું હતું.

૨.૩ તહોમતનામું ઘડ્યા પછી, અપીલકર્તા-આરોપી વિરુદ્ધ કેસ સાબિત કરવા માટે, ફરિયાદપક્ષે નીચે મુજબના મૌખિક તેમજ દસ્તાવેજી પુરાવાઓની તપાસ કરી:

મૌખિક પુરાવો:-

ક્રમ નં.	વિગત	આંક
૧	ડૉ. આશિષકુમાર કાંતિલાલ	૨૦
૨	ડૉ. રાજેન્દ્ર શાંતિલાલ પંડ્યા	૨૪
૩	ડૉ. કાંત નાનજીભાઈ	૩૨
૪	ફરિયાદી: દિલીપભાઈ ચનાભાઈ	૪૧
૫	સાક્ષી: શ્રી શૈલેષભાઈ ગાંડુભાઈ	૪૪
૬	સાક્ષી: ઘનશ્યામભાઈ ઓડેદરા	૪૫
૭	સાક્ષી: સુશ્રી હંસાબેન દિલીપભાઈ	૪૯
૮	સાક્ષી: વસીમ હસનભાઈ	૫૦
૯	સાક્ષી: ઈમરાન અબ્દુલ કાદરભાઈ	૫૨
૧૦	સાક્ષી: દિનેશભાઈ વેચરભાઈ	૫૩
૧૧	સાક્ષી: જંતાબેન દિનેશભાઈ	૫૪
૧૨	સાક્ષી: ઉર્મિલાબેન મનુભાઈ	૫૫
૧૩	સાક્ષી: મનાભાઈ વાલજીભાઈ	૬૩
૧૪	પી.એસ.આઈ. અબ્દુલભાઈ કરીમભાઈ	૬૪
૧૫	એ.એસ.આઈ. સબરસિંહ મનુભાઈ	૬૫
૧૬	તપાસ કરનાર અમલદાર ભીમાભાઈ હરદાસભાઈ	૬૯
૧૭	તપાસ કરનાર અમલદાર વિધિનકુમાર કિશોરચંદ્ર પંડ્યા	૭૨

દસ્તાવેજ પુરાવો:-

ક્રમ નં.	વિગત	આંક
૧	ઇજાગ્રસ્તનું તબીબી સારવાર પ્રમાણપત્ર	૨૧
૨	પોસ્ટ-મોર્ટમ નોંધ (પી.એમ. નોટ)	૨૫
૩	ઇન્કવેસ્ટ પંચનામું	૨૬
૪	ચના લાઘાનું તબીબી સારવાર પ્રમાણપત્ર	૩૩
૫	દર્દીના તબીબી સારવાર રેકૉર્ડ્સ	૩૪
૬	મૃતકનું મરણ પ્રમાણપત્ર	૩૫
૭	મૂળ એફ.આઇ.આર.	૪૨
૮	કપડાં જમીનું પંચનામું	૪૬
૯	આરોપીની શારીરિક સ્થિતિ અને કપડાં તેમજ હથિયાર જમીનું પંચનામું	૫૧
૧૦	ગુનાની જગ્યાનું પંચનામું	૫૬
૧૧	વધુ તપાસનું પંચનામું	૫૭
૧૨	પોસ્ટ-મોર્ટમ ફોર્મ	૫૮
૧૩	હથિયારબંધી અંગેનું જાહેરનામું	૫૯
૧૪	જામકંડોરણા પોલીસ સ્ટેશનનો ઉતારો	૬૦
૧૫	સ્ટેશન ડાયરીનો ઉતારો	૬૧
૧૬	કંડોરણા પોલીસ સ્ટેશન નોંધનો ઉતારો	૬૨
૧૭	સ્ટેશન ડાયરીનો ઉતારો	૬૬
૧૮	કાલાવડ પોલીસ સ્ટેશન સ્ટેશન વર્ધી (દૈનિક અહેવાલ) નં. ૨૭૧ નો ઉતારો	૬૭
૧૯	ગંભીર ગુનાનો અહેવાલ	૭૩
૨૦	તબીબી સારવાર પ્રમાણપત્ર મેળવવા માટેનું ફોરવર્ડિંગ મેમો/ચાટી	૭૪
૨૧	મૃત્યુના આખરી કારણનો અહેવાલ	૭૫
૨૨	ઇજાગ્રસ્તના લોહીના નમૂના મેળવવાનું પ્રમાણપત્ર	૭૬
૨૩	મુદ્દામાલ રવાનગી રજિસ્ટર નોંધ અને પ્રમાણપત્ર	૭૭
૨૪	મુદ્દામાલ મેળવ્યાની પહોંચ	૭૮

૨૫	ફોરવર્ડિંગ પત્ર સાથે ફોરેન્સિક પૃથ્થકરણ અહેવાલ	૭૯
૨૬	ફોરવર્ડિંગ પત્ર સાથે સિરોલોજી અહેવાલ	૮૦
૨૭	ફોરવર્ડિંગ પત્ર સાથે ભૌતિકશાસ્ત્ર વિભાગ (ફોરેન્સિક સાયન્સ લેબોરેટરી (એફ.એસ.એલ.)) નો અહેવાલ	૮૧

૨.૪ ફરિયાદપક્ષ દ્વારા રજૂ કરાયેલા મૌખિક તેમજ દસ્તાવેજી પુરાવા પૂર્ણ થતાં, ત્યારબાદ ફરિયાદપક્ષે પુરાવો બંધ કરવાની પુરસિસ રજૂ કરી પોતાનો પુરાવો બંધ કર્યો હતો. ત્યારબાદ, કોડ ઓફ ક્રિમિનલ પ્રોસિજરની કલમ ૩૧૩ હેઠળ અપીલકર્તા-આરોપીનું વિશેષ નિવેદન નોંધવામાં આવ્યું હતું, જેમાં તેમણે પોતાની સામે આવેલા તમામ ગુનાહિત સંજોગોનો ઇનકાર કર્યો હતો અને નિર્દોષ હોવાનો દાવો કર્યો હતો. તેમણે વધુમાં જણાવ્યું હતું કે તેઓ ન તો મૃતકને જાણતા હતા કે ન તો ફરિયાદીને જાણતા હતા અને કથિત ગુનામાં તેમને ખોટી રીતે સંડોવી દેવામાં આવ્યા છે. ત્યારબાદ, વિદ્વાન એ.પી.પી. અને અપીલકર્તા-આરોપી તરફે ઉપસ્થિત વિદ્વાન વકીલને સાંભળ્યા પછી અને રેકૉર્ડ પરના પુરાવાની મૂલવણી કર્યા પછી, વિદ્વાન ટ્રાયલ કોર્ટે ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ ૩૦૨ અને ૪૪૭ તથા ગુજરાત પોલીસ એક્ટની કલમ ૧૩૫(૧) હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુનાઓ માટે અપીલકર્તા-આરોપીને દોષિત ઠેરવ્યા હતા. સજાના પ્રશ્ને અપીલકર્તા-આરોપીને સાંભળ્યા પછી, વિદ્વાન સેશન્સ કોર્ટે તેમને ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ ૩૦૨ હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુના માટે આજીવન કેદની સજા અને રૂ. ૫,૦૦૦/- નો દંડ, અને દંડ ન ભરે તો એક વર્ષની સખત કેદની સજા ફટકારી હતી. ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ ૪૪૭ અને ગુજરાત પોલીસ એક્ટની કલમ ૧૩૫(૧) હેઠળ શિક્ષાપાત્ર

ગુનાઓ માટે કોઈ અલગ સજા આપવામાં આવી ન હતી. દોષિત ઠરાવતો અને સજા કરતો સદર ચુકાદો વિદ્વાન ડૉ. એડિશનલ સેશન્સ જજ, જામનગર દ્વારા તારીખ ૨૮.૦૧.૨૦૧૩ ના રોજ પસાર કરવામાં આવ્યો હતો. સદર ચુકાદા અને હુકમથી વ્યથિત અને અસંતુષ્ટ થઈને, હાલની અપીલ દાખલ કરવામાં આવી છે.

૩.૧ અપીલકર્તા-મૂળ આરોપી તરફે ઉપસ્થિત વિદ્વાન વકીલ સુશ્રી કૃતિ એમ. શાહને સાંભળવામાં આવ્યા. તેમણે રજૂઆત કરી હતી કે અપીલકર્તા નિર્દોષ વ્યક્તિ છે અને તેમને સદર ગુનામાં ખોટી રીતે સંડોવી દેવામાં આવ્યા છે. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે અપીલકર્તા લાંબા સમયથી જ્યુડિશિયલ કસ્ટડીમાં છે. વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદપક્ષના કેસ મુજબ, ફરિયાદી અને તેમની પત્ની નજરે જોનાર સાક્ષીઓ છે; જોકે, તેઓ હિત ધરાવતા સાક્ષીઓ છે. અન્ય નજરે જોનાર સાક્ષી, એટલે કે મનાભાઈ વાલજીભાઈ કટારા, જેઓ ફરિયાદીના ખેતરમાં મજૂર તરીકે કામ કરતા હતા, તેમનો સંબંધ છે ત્યાં સુધી, તેમનો પુરાવો તેમજ ફરિયાદી અને તેમની પત્નીનો પુરાવો મહત્વપૂર્ણ બાબતો પર એકબીજાથી વિરોધાભાસી છે. તેથી, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે હિત ધરાવતા સાક્ષીઓના પુરાવાને કોઈ વિશ્વસનીય અને સ્વતંત્ર નજરે જોનાર સાક્ષી દ્વારા સમર્થન મળતું નથી અને તેથી, તે વિશ્વાસપાત્ર અને ભરોસાપાત્ર કહી શકાય નહીં. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે વિદ્વાન સેશન્સ કોર્ટે ફરિયાદી અને તેમની પત્નીના પુરાવા પર આધાર રાખીને ગંભીર ભૂલ કરી છે, જેઓ હિત ધરાવતા સાક્ષીઓ છે. ઉપરોક્ત રજૂઆતોના સમર્થનમાં, વિદ્વાન વકીલે ૧૯૬૪

(૦) એ.આઈ.જે.ઈ.એલ. – એસ.સી. ૧૭૩૭૩ માં રિપોર્ટ થયેલ મસાલતી, મુંગા રામ, રામ ભગવતી, ચંદન સિંહ, લક્ષ્મી પ્રસાદ વિ. સ્ટેટ ઓફ ઉત્તર પ્રદેશ ના કેસમાં માનનીય સર્વોચ્ચ અદાલતના ચુકાદા પર આધાર રાખ્યો હતો.

૩.૨ અપીલકર્તા-આરોપી તરફે વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે અન્ય સ્વતંત્ર નજરે જોનાર સાક્ષીઓ, જેઓ ફરિયાદપક્ષના કેસ મુજબ ખેતરમાં મજૂર તરીકે કામ કરતા હતા જ્યાં કથિત ઘટના બની હતી, તેઓએ ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન આપ્યું નથી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે કથિત ગુનો કરવા માટે અપીલકર્તાનો કોઈ હેતુ સાબિત કરવામાં ફરિયાદપક્ષ નિષ્ફળ રહ્યો છે. વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદીનું વર્તન ફરિયાદપક્ષના કેસ અંગે ગંભીર શંકાઓ ઉપજાવે છે. ફરિયાદીની ઊલટતપાસનો ઉલ્લેખ કરતાં, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે તેમણે સ્વીકાર્યું હતું કે પોલીસે વોકહાઉટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે પોતાની મેળે ફરિયાદ નોંધી હતી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદપક્ષના કેસ મુજબ, આ ઘટના તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ બપોરે ૧૨:૩૦ થી ૧૨:૪૫ વાગ્યે બની હતી, જેમાં મૃતક ચનાભાઈને લોહી નીકળતી ઈજા થઈ હતી અને તેઓ બેભાન થઈ ગયા હતા. ત્યારબાદ, ફરિયાદી તેમના પિતાને મોટરસાયકલ પર ગામ જામદાદર લઈ ગયા હતા, જ્યાંથી મૃતકને ૧૦૮ એમ્બ્યુલન્સમાં સામુદાયિક આરોગ્ય કેન્દ્ર, જામકંડોરણા ખાતે ખસેડવામાં આવ્યા હતા. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે સામુદાયિક આરોગ્ય કેન્દ્ર, જામકંડોરણાના ડૉક્ટરની જુબાની મુજબ, મૃતકને તેમના પુત્ર, એટલે કે ફરિયાદી

દિલીપભાઈ દ્વારા આશરે ૧૪:૩૦ કલાકે હોસ્પિટલ લાવવામાં આવ્યા હતા અને ડાબા ટેમ્પોરલ ભાગ પર એક ઈજા જણાઈ હતી. ડૉક્ટરે વધુમાં જુબાની આપી હતી કે ફરિયાદીએ તેમને માહિતી આપી હતી કે વાડીમાં ઝપાઝપી દરમિયાન આ ઈજા થઈ હતી. જોકે, તેમની ઊલટતપાસ દરમિયાન, ડૉક્ટરે સ્વીકાર્યું હતું કે ફરિયાદી દ્વારા જણાવવામાં આવેલી હિસ્ટ્રીમાં હુમલાખોરનું નામ કે હથિયારનું વર્ણન જાહેર કરવામાં આવ્યું ન હતું. તેથી, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદી પાસે હુમલાખોરનું નામ અને વપરાયેલા હથિયારને જાહેર કરવાની વહેલામાં વહેલી તક હોવા છતાં, તેઓ તેમ કરવામાં નિષ્ફળ રહ્યા હતા. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા અનુસાર, આ સ્પષ્ટપણે દર્શાવે છે કે ફરિયાદીએ, હિત ધરાવતા સાક્ષી હોવાના કારણે, હાલના અપીલકર્તા-આરોપીને ખોટી રીતે સંડોવી દીધા છે. તેથી, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદીના પુરાવાની કાળજીપૂર્વક ચકાસણી અને સાવચેતીપૂર્વક મૂલવણી જરૂરી છે. સદર રજૂઆતના સમર્થનમાં, વિદ્વાન વકીલે ૨૦૨૬ (૦) એ.આઈ.જે.ઈ.એલ. – એસ.સી. ૭૭૦૦૧ માં રિપોર્ટ થયેલ તલારી નરેશ વિ. સ્ટેટ ઓફ તેલંગાણા ના કેસમાં માનનીય સર્વોચ્ચ અદાલતના ચુકાદા પર આધાર રાખ્યો હતો.

૩.૩ વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે અપીલકર્તા સામે ઘડવામાં આવેલા તહોમત મુજબ અને ફરિયાદપક્ષના કેસ મુજબ, કથિત હેતુ એવો હતો કે ફરિયાદીના પિતરાઈ કાકાઓ, એટલે કે નારણ પોપટ, સવદાસ પોપટ અને મોહન પોપટે ફરિયાદીના પિતા ચનાભાઈની હત્યા કરવા માટે હાલના અપીલકર્તા રણજીતસિંહ

દરબારને સોપારી આપી હતી. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ગાંધીગ્રામ પોલીસ સ્ટેશન, રાજકોટ ખાતે ફરિયાદ નોંધાવતી વખતે, ફરિયાદીએ સ્પષ્ટપણે જણાવ્યું હતું કે તેમના કાકાઓ વચ્ચેના વિવાદોને કારણે સદર સોપારી આપવામાં આવી હતી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે તેમની ઊલટતપાસ દરમિયાન, ફરિયાદીએ સ્વીકાર્યું હતું કે પોલીસે સ્વતંત્ર તપાસ હાથ ધરી ન હતી. એવું પણ જણાવવામાં આવ્યું હતું કે ફરિયાદીએ તારીખ ૨૬.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ નાયબ પોલીસ અધિક્ષક (ડીવાય.એસ.પી.) ને અરજી આપી હતી અને તારીખ ૦૮.૧૨.૨૦૧૦ ના રોજ મુખ્યમંત્રીની કચેરીને પણ વધુ તપાસની માંગણી કરતો પત્ર લખ્યો હતો. વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદીએ સ્વીકાર્યું હતું કે ન તો તેમને કે ન તો તેમના પિતાને હાલના અપીલકર્તા સાથે કોઈ ઝઘડો કે દુશ્મનાવટ હતી અને તેઓ ઘટના પહેલાં અપીલકર્તાને ઓળખતા ન હતા. એવું પણ સ્વીકારવામાં આવ્યું હતું કે હાલના અપીલકર્તા સાથે કોઈ જમીન વિવાદ ન હતો. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા મુજબ, આ કબૂલાતો સ્પષ્ટપણે સ્થાપિત કરે છે કે ફરિયાદપક્ષ સદર હેતુ સાબિત કરવામાં નિષ્ફળ ગયો છે. તેથી, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે સાચા ગુનેગારોની પોલીસ દ્વારા ધરપકડ કરવામાં આવી નથી, મહત્વપૂર્ણ સાક્ષીઓના નિવેદનો નોંધવામાં આવ્યા નથી, અને અગાઉ ફરિયાદી માટે અજાણ્યા એવા હાલના અપીલકર્તાને તેમની વચ્ચે અગાઉ કોઈ દુશ્મનાવટ ન હોવા છતાં કથિત ગુનામાં ખોટી રીતે સંડોવી દેવામાં આવ્યા છે.

૩.૪ વધુમાં, તેમણે રજૂઆત કરી હતી કે જ્યાં સુધી ફરિયાદી અને તેમની પત્નીના પુરાવાનો સંબંધ છે, તેઓ ઘટના પહેલાં હાલના અરજદાર-આરોપીને ઓળખતા ન હતા. ત્રણ વર્ષ પછી, ફરિયાદી, તેમની પત્ની અને અન્ય નજરે જોનાર સાક્ષીઓએ કોર્ટમાં પ્રથમ વખત આરોપીની ઓળખ કરી હતી, અને તપાસ કરનાર અમલદાર દ્વારા કોઈ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન (ટી.આઈ.) પેરેડ હાથ ધરવામાં આવી ન હતી. તેથી, કોર્ટમાં સાક્ષીઓ દ્વારા આરોપીની ઓળખ શંકા ઉપજાવે છે. તે હેતુ માટે, તેમણે ૨૦૨૪ (૫) સ્કેલ ૫૩૫ માં રિપોર્ટ થયેલ સુરેશ ઉર્ફે ઉત્તી ઉર્ફે વાડી સુરેશ વિ. સ્ટેટ ઓફ કેરળ ના કેસમાં માનનીય સર્વોચ્ચ અદાલતના ચુકાદા પર આધાર રાખ્યો હતો.

૩.૫ વધુમાં, તેમણે રજૂઆત કરી હતી કે આરોપીની ઓળખ પોતે જ શંકામાં છે, કારણ કે ઘટના તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ બપોરે ૧૨:૩૦ થી ૧૨:૪૫ વાગ્યા વચ્ચે બની હતી, જ્યારે એફ.આઈ.આર. તારીખ ૦૬.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ સવારે ૦૫:૪૫ વાગ્યે વિલંબથી નોંધવામાં આવી હતી, જેના પરિણામે લગભગ ૧૭ કલાકનો વિલંબ થયો હતો. તેમણે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે શરૂઆતમાં આઈ.પી.સી. ની કલમ ૩૦૭ અને અન્ય સંલગ્ન કલમો હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુના માટે ફરિયાદ નોંધવામાં આવી હતી. પ્રારંભિક એફ.આઈ.આર. માં, આરોપીનું નામ માત્ર રણજીતસિંહ દરબાર તરીકે દર્શાવવામાં આવ્યું હતું, અને આરોપીનું પૂરું નામ જાહેર કરવામાં આવ્યું ન હતું. તેમણે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ઊલટતપાસમાં, ફરિયાદીને એવું સૂચન કરવામાં આવ્યું હતું કે ડાગર અને થોડા ગામોમાં એક જ

નામના ૮ થી ૧૦ વ્યક્તિઓ હતા. તેથી, એફ.આઈ.આર. નોંધવામાં વિલંબ થયો હતો, જે ફરિયાદી દ્વારા યોગ્ય રીતે સમજાવવામાં આવ્યો નથી, અને ફરિયાદ પાછળથી વિચારીને કરવામાં આવી હોય તેવું જણાય છે.

૩.૬ અપીલકર્તા-આરોપી તરફે વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે તપાસ દરમિયાન એવું સ્થાપિત કરવા માટે કોઈ પુરાવો એકત્ર કરવામાં આવ્યો નથી કે ખેતીની જમીન, જ્યાં કથિત ઘટના બની હતી, તે મૃતક અથવા ફરિયાદીની માલિકીની હતી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદીએ પ્રથમ માહિતી અહેવાલમાં એવું જણાવ્યું નથી કે નારણ પોપટ, સવદાસ પોપટ અને મોહન પોપટે તેમના પિતાની હત્યા કરવા માટે હાલના અપીલકર્તા-આરોપીને નાણાં ચૂકવ્યા હતા. વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે તપાસ કરનાર અમલદારે ફરિયાદીની મોટરસાયકલ જપ્ત કરી નથી, જેના પર, ફરિયાદપક્ષના જણાવ્યા મુજબ, મૃતકને ઘટનાસ્થળેથી લઈ જવામાં આવ્યા હતા. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદીના જણાવ્યા મુજબ, ઘટના સમયે ખેતરમાં બે ખાટલા પડ્યા હતા. જોકે, ઘટનાસ્થળના પંચનામા મુજબ, ઘટનાસ્થળે માત્ર એક જ ખાટલો મળી આવ્યો હતો. ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧૭, તપાસ કરનાર અમલદારે પણ પોતાની ઊલટતપાસમાં સ્વીકાર્યું હતું કે ઘટનાસ્થળનું પંચનામું કરતી વખતે માત્ર એક જ ખાટલો મળ્યો હતો અને બીજો ખાટલો મળ્યો ન હતો. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા મુજબ, આ મહત્વપૂર્ણ વિસંગતતાઓ ફરિયાદપક્ષના કેસ અંગે ગંભીર શંકા પેદા કરે છે.

૩.૭ અપીલકર્તા-આરોપી તરફે વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદીનું વર્તન પોતે જ ફરિયાદપક્ષના કેસ અંગે ગંભીર શંકા પેદા કરે છે. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે તક હોવા છતાં, ફરિયાદીએ કથિત ઘટના અંગે ટેલિફોન દ્વારા પોલીસને જાણ કરી ન હતી. તેના બદલે, તેમણે તેમના સાળાને સદર ઘટના અંગે પોલીસને જાણ કરવાની સૂચના આપી હતી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે તેમના ઇજાગ્રસ્ત પિતાને ઘટનાસ્થળેથી સામુદાયિક આરોગ્ય કેન્દ્ર, જામકંડોરણા લઈ જતી વખતે, ફરિયાદીએ કંડોરણા પોલીસ સ્ટેશનમાં ઘટનાની જાણ કરી ન હતી. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા મુજબ, ફરિયાદીનું ઉપરોક્ત વર્તન ફરિયાદપક્ષના કેસની સત્યતા અંગે ગંભીર શંકા પેદા કરે છે.

૩.૮ અપીલકર્તા-આરોપી તરફે વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટના મેડિકલ ઓફિસર ડૉ. કાંત (ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૩) એ પોતાની ઊલટતપાસમાં સ્વીકાર્યું હતું કે મૃતકને પુષ્કળ લોહી વહી જતી ઇજા થઈ હતી. તેમણે વધુમાં સ્વીકાર્યું હતું કે જો આવી સ્થિતિમાં રહેલી ઇજાગ્રસ્ત વ્યક્તિને મોટરસાયકલ પર લઈ જવામાં આવે, તો સામાન્ય રીતે મોટરસાયકલ ચલાવનાર વ્યક્તિના કપડાંના પાછળના ભાગે લોહીના ડાઘ મળી આવે. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદપક્ષના કેસ મુજબ, ફરિયાદી તેમના બેભાન પિતાને ઘટનાસ્થળેથી મોટરસાયકલ પર લઈ ગયા હતા. જોકે, હોસ્પિટલ લઈ જતી વખતે મૃતકમાંથી કથિત રીતે પુષ્કળ લોહી વહી રહ્યું હોવા છતાં તપાસ કરનાર અમલદારે ફરિયાદીના કપડાં જપ્ત કર્યા ન હતા. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે

ફરિયાદીના જણાવ્યા મુજબ, તેમના પિતાને જ્યારે મોટરસાયકલ પર લઈ જવામાં આવી રહ્યા હતા ત્યારે તેઓ સંપૂર્ણપણે બેભાન થઈ ગયા હતા. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા મુજબ, આ સંજોગો ફરિયાદપક્ષના કેસ અંગે ગંભીર શંકા પેદા કરે છે અને ફરિયાદી ઘટનાસ્થળે હાજર હતા કે કેમ તે અંગે પણ ગંભીર શંકા ઉપજાવે છે.

૩.૯ અપીલકર્તા-આરોપી તરફે વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદીની જુબાની મુજબ, ઘટના પછી, તેમના પિતાને જામકંડોરણાથી ખાનગી એમ્બ્યુલન્સમાં વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ લઈ જવામાં આવ્યા હતા, જ્યાં તેઓ આશરે ત્રણથી ચાર દિવસ દાખલ રહ્યા હતા. ત્યારબાદ, ફરિયાદી આશરે ચારથી પાંચ દિવસ પછી પોતાના ગામે પરત ફર્યા હતા અને તારીખ ૦૯.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ પ્રથમ વખત ગામ પહોંચ્યા હતા. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે જામકંડોરણા પોલીસ સ્ટેશનની પોલીસ પહેલા ગામે આવી હતી અને ત્યારબાદ કાલાવડ પોલીસ સ્ટેશનની પોલીસ ત્યાં પહોંચી હતી. ફરિયાદીએ વધુમાં જણાવ્યું હતું કે તેમની સૌપ્રથમ પૂછપરછ કાલાવડ પોલીસ સ્ટેશનની પોલીસ દ્વારા કરવામાં આવી હતી, જ્યારે પ્રથમ માહિતી અહેવાલ જે દિવસે તેમના પિતા વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે દાખલ થયા હતા તે જ દિવસે ગાંધીગ્રામ પોલીસ સ્ટેશન, રાજકોટ સમક્ષ નોંધાવવામાં આવ્યો હતો. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટના ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૩ ડૉ. કાંત જોગાણીની જુબાની મુજબ, ચનાભાઈને તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ સાંજે આશરે ૫:૩૦ વાગ્યે સદર હોસ્પિટલ લાવવામાં આવ્યા હતા. જોકે, ફરિયાદીએ એવી જુબાની

આપી છે કે પોલીસ તારીખ ૦૬.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ સવારે આશરે ૮:૦૦ વાગ્યે હોસ્પિટલ આવી હતી અને પોલીસે પોતે જ ફરિયાદ લખી હતી અને માત્ર તેમની સહી મેળવી હતી. તેથી, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે પ્રથમ માહિતી અહેવાલ નોંધવાની તારીખ અને સમય અંગે મહત્વપૂર્ણ વિરોધાભાસ છે. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા અનુસાર, જો ફરિયાદી, ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૩ ડૉ. કાંત જોગાણી અને પી.એસ.આઈ. ભીમાભાઈ હરદાસભાઈ કેશવાલા, જેમની હાજરીમાં પ્રથમ માહિતી અહેવાલ કથિત રીતે નોંધવામાં આવ્યો હતો, તેમના પુરાવાનું ઝીણવટપૂર્વક મૂલ્યાંકન કરવામાં આવે, તો તે ફરિયાદપક્ષના કેસને નષ્ટ કરી દેશે.

૩.૧૦ અપીલકર્તા-આરોપી તરફે વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે મેડિકલ હિસ્ટ્રીમાં હુમલાખોરનું નામ અને વપરાયેલા હથિયારનો ઉલ્લેખ ન કરવો તે પણ અપીલકર્તાના બચાવને સમર્થન આપે છે અને દર્શાવે છે કે અપીલકર્તાને કથિત ગુનામાં ખોટી રીતે સંડોવી દેવામાં આવ્યા છે. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે મૃતકને માત્ર એક જ ઈજા થઈ હતી, એટલે કે માથાના ડાબા ઓસિપિટલ ભાગ પર હાડકાં સુધી ઊંડો ૮ × ૦.૫ સે.મી. નો સીએલડબલ્યુ (કન્ટેન્ડેડ લેસરેટેડ ઘા). સામુદાયિક આરોગ્ય કેન્દ્ર, જામકંડોરણા દ્વારા જારી કરાયેલા તબીબી પ્રમાણપત્ર (આંક ૨૧), જે ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧ ડૉ. આશિષકુમાર કાંતિલાલ ઘોઠિયા મારફતે સાબિત થયું હતું તેનો ઉલ્લેખ કરતાં વિદ્વાન વકીલે રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદપક્ષે વપરાયેલું હથિયાર તલવાર હોવાનો આક્ષેપ કર્યો હોવા છતાં, ડૉક્ટરે સ્વીકાર્યું હતું કે આ ઈજા સખત અને બુઝા પદાર્થથી પણ શક્ય છે. ડૉક્ટરે વધુમાં

સ્વીકાર્યું હતું કે મૃતકના શરીર પર ઇનસાઈઝ ઘા, ચોપ ઘા કે સ્ટેબ ઘા, જે સામાન્ય રીતે તલવારના ઉપયોગથી શક્ય છે, તે પૈકી કોઈ પણ ઘા જોવા મળ્યો ન હતો. તેથી, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે કથિત હથિયારના ઉપયોગ અંગે ફરિયાદપક્ષનું વર્ડન પણ શંકાસ્પદ છે. વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે પોસ્ટ-મોર્ટમ રિપોર્ટ મુજબ, મૃત્યુનું કારણ માથાની ઇજાને લીધે ઇન્ટ્રાક્રેનિયલ હેમરેજ અને મગજની ઇજાને કારણે કાર્ડિયો-રેસ્પિરેટરી ફેલ્યોર હતું. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે કાર્ડિયો-રેસ્પિરેટરી ફેલ્યોર અનેક તબીબી પરિસ્થિતિઓને કારણે થઈ શકે છે અને પોતાની ઊલટતપાસમાં ડૉક્ટરે સ્વીકાર્યું હતું કે તેમણે મૃતકની અગાઉની મેડિકલ હિસ્ટ્રી ચકાસી ન હતી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ઓટોપ્સી કરનાર ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૨ ડૉ. રાજેન્દ્ર શાંતિલાલ પંડ્યાએ પોતાની ઊલટતપાસમાં સ્વીકાર્યું હતું કે તલવાર જેવા હથિયારથી સામાન્ય રીતે ચોપ ઘા થાય છે. તેમણે વધુમાં સ્વીકાર્યું હતું કે જો કોઈ વ્યક્તિ પડે અને તેનું માથું ખાટલાની ધાર અથવા ભાગ સાથે અથડાય, તો આવી ઇજા પણ શક્ય છે. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા મુજબ, તેથી તબીબી પુરાવો નિર્ણાયક રીતે ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન આપતો નથી અને મૃતકને જે રીતે ઇજા થઈ હતી તે અંગે ગંભીર શંકા પેદા કરે છે.

૩.૧૧ અપીલકર્તા-આરોપી તરફે વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૩, ડૉ. કાંત નાનજીભાઈ જોગાણીએ તેમની સરતપાસમાં ચોક્કસપણે જુવાની આપી છે કે સારવાર દરમિયાન મૃતક ચનાભાઈ ભાનમાં

આવ્યા હતા. જોકે, ભાનમાં આવ્યા પછી મૃતકે ડૉક્ટર કે અન્ય કોઈ વ્યક્તિ સમક્ષ ઘટનાની હિસ્ટ્રી જણાવી ન હતી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે આ ઓપરેશન આસિસ્ટન્ટ ન્યુરોસર્જન ડૉ. સમીર પરીખ દ્વારા કરવામાં આવ્યું હતું. વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૩ ડૉ. કાંત જોગાણીનો પુરાવો એ પણ છતો કરે છે કે મૃતકનું ડાઇંગ ડિક્લેરેશન (મરણોન્મુખ નિવેદન) નોંધવા માટે હોસ્પિટલ દ્વારા કોઈ યાદી મોકલવામાં આવી ન હતી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ચાર્જશીટ મુજબ, સાક્ષીઓની યાદીમાં ક્રમ નં. ૩૩ પર એક્ઝિક્યુટિવ મેજિસ્ટ્રેટ, રાજકોટ શહેરનું નામ દર્શાવવામાં આવ્યું છે, જેમના દ્વારા તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે મૃતકનું ડાઇંગ ડિક્લેરેશન નોંધવામાં આવ્યું હોવાનું કથિત છે. જોકે, ન તો સદર એક્ઝિક્યુટિવ મેજિસ્ટ્રેટની ટ્રાયલ કોર્ટ સમક્ષ તપાસ કરવામાં આવી છે કે ન તો કથિત ડાઇંગ ડિક્લેરેશન રેકૉર્ડ પર રજૂ કરવામાં આવ્યું છે. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા અનુસાર, આ સંજોગો સ્પષ્ટપણે સૂચવે છે કે સાચી અને મહત્વપૂર્ણ હકીકતો કોર્ટ સમક્ષ મૂકવામાં આવી નથી અને ફરિયાદપક્ષે મહત્વપૂર્ણ પુરાવા છુપાવ્યા છે.

૩.૧૨ અપીલકર્તા-આરોપી તરફે વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે પ્રશ્નવાળી ઘટના તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ બની હતી અને મૃતક ચનાભાઈ તારીખ ૧૧.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ ઈજાઓને કારણે મૃત્યુ પામ્યા હતા. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧૭, તપાસ કરનાર

અમલદાર વિધિનકુમાર કિશોરચંદ્ર પંડ્યાની ઊલટતપાસ દરમિયાન તેમણે સ્વીકાર્યું હતું કે ચાર્જશીટમાં મામલતદારને ફરિયાદપક્ષના સાક્ષીઓ પૈકીના એક તરીકે દર્શાવવામાં આવ્યા હતા. જોકે, તેમણે વધુમાં સ્વીકાર્યું હતું કે મૃતકનું કોઈ ડાઇંગ ડિકલેરેશન નોંધવામાં આવ્યું ન હતું. તેથી, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે જો કોઈ ડાઇંગ ડિકલેરેશન નોંધવામાં આવ્યું હોય જે ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન ન આપતું હોય, તો તેને છુપાવી રાખવામાં આવ્યું છે અને કોર્ટ સમક્ષ રજૂ કરવામાં આવ્યું નથી. વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે કહેવાતા નજરે જોનાર સાક્ષીઓ દ્વારા અપીલકર્તા-આરોપીની ઓળખ પણ શંકાસ્પદ છે. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે નજરે જોનાર સાક્ષીઓએ કોર્ટ સમક્ષ ટ્રાયલ દરમિયાન લગભગ ત્રણ વર્ષ પછી પ્રથમ વખત અપીલકર્તા-આરોપીની ઓળખ કરી હતી. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા અનુસાર, પ્રથમ માહિતી અહેવાલ નોંધાયા પછી અપીલકર્તા-આરોપીને કોર્ટ સમક્ષ અને કોર્ટની બહાર રજૂ કરવામાં આવ્યા ત્યારે સાક્ષીઓ પાસે તેમને જોવાની પૂરતી તક હતી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદપક્ષનો પોતાનો પુરાવો જ સ્પષ્ટપણે સ્થાપિત કરે છે કે ઘટના પહેલાં ન તો ફરિયાદી કે ન તો અન્ય ફરિયાદપક્ષના સાક્ષીઓ અપીલકર્તા -આરોપીને ઓળખતા હતા કે ક્યારેય તેમને જોયા હતા. તેથી, કોઈપણ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પરેડના અભાવે, અપીલકર્તા-આરોપીને ખોટી રીતે સંડોવી દેવાની શક્યતા નકારી શકાય નહીં. ઉપરોક્ત રજૂઆતોના સમર્થનમાં, વિદ્વાન વકીલે ૨૦૨૪ (૦) એ.આઈ.જે.ઇ.એલ. – એસ.સી. ૭૩૫૯૨ માં રિપોર્ટ થયેલ સુરેશ ઉર્ફે ઉત્તી વાડી

સુરેશ વિ. સ્ટેટ ઓફ કેરળ ના કેસમાં માનનીય સર્વોચ્ચ અદાલતના ચુકાદા પર આધાર રાખ્યો હતો.

૩.૧૩ અપીલકર્તા-આરોપી તરફે વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે અન્ય સ્વતંત્ર નજરે જોનાર સાક્ષી, એટલે કે દિનેશભાઈ વેચરભાઈ કટારાને હોસ્ટાઈલ (ફરી ગયેલા) જાહેર કરવામાં આવ્યા હતા. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે તેમની જુબાની મુજબ, તેમણે બેથી ત્રણ વ્યક્તિઓને ઘટનાસ્થળેથી ભાગતા જોયા હતા. તેથી, વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા અનુસાર, ફરિયાદપક્ષ એવું સ્થાપિત કરવામાં નિષ્ફળ ગયો છે કે ઘટના સમયે ઘટનાસ્થળે માત્ર હાલના અપીલકર્તા-આરોપી જ હાજર હતા. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદપક્ષ ઘટનાસ્થળનું પંચનામું તેમજ રિકવરી પંચનામું સાબિત કરવામાં પણ નિષ્ફળ ગયો છે. આંક ૫૬ ના પંચનામાના પંચ સાક્ષીઓ હોસ્ટાઈલ થઈ ગયા હતા અને ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન આપ્યું ન હતું. તેવી જ રીતે, આંક ૫૧ ના પંચનામાના પંચ સાક્ષીઓએ પણ ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન આપ્યું ન હતું. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે તારીખ ૨૭.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ, એટલે કે ઘટનાના લગભગ ૧૬ દિવસ પછી કરવામાં આવેલા રિકવરી પંચનામા મુજબ, અપીલકર્તા-આરોપીએ કથિત રીતે એક તલવાર રજૂ કરી હતી જે જૂની અને કાટવાળી હતી. જોકે, મૃતકને થયેલી ઈજામાં કાટના કોઈ અંશ જોવા મળ્યા ન હતા. તેથી, વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા અનુસાર, કથિત હથિયાર ગુનો કરવામાં વપરાયું હોવાનું સાબિત થયું નથી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે સદર ડિસ્કવરી પંચનામાના પંચ

સાક્ષીએ પણ ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન આપ્યું ન હતું. ઉપરોક્ત રજૂઆતોના સમર્થનમાં, વિદ્વાન વકીલે ૨૦૨૬ (૦) એ.આઈ.જે.ઈ.એલ. – એસ.સી. ૭૬૬૯૪ માં રિપોર્ટ થયેલ સંજય કુમાર શર્મા વિ. સ્ટેટ ઓફ બિહાર અને અન્યો ના કેસમાં માનનીય સર્વોચ્ચ અદાલતના ચુકાદા પર ભારે આધાર રાખ્યો હતો.

૩.૧૪ વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે તપાસમાં ગંભીર ક્ષતિઓ રહી ગઈ છે. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે તપાસ કરનાર અમલદાર દ્વારા ન તો અપીલકર્તા-આરોપીના કપડાં કે ન તો ફરિયાદીના કપડાં જપ્ત કરવામાં આવ્યા હતા. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ઇજાગ્રસ્ત મૃતકને હોસ્પિટલ લઈ જવા માટે ફરિયાદી દ્વારા કથિત રીતે ઉપયોગમાં લેવાયેલી મોટરસાયકલ પણ જપ્ત કરવામાં આવી ન હતી, કે તેના સંબંધમાં કોઈ પંચનામું પણ કરવામાં આવ્યું ન હતું. એવું પણ જણાવવામાં આવ્યું હતું કે તપાસ દરમિયાન સદર મોટરસાયકલની માલિકી અથવા ખેતીની જમીન જ્યાં કથિત ઘટના બની હતી તેની માલિકી અંગે કોઈ પુરાવા એકત્ર કરવામાં આવ્યા ન હતા. વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે સ્વીકૃત રીતે, અપીલકર્તા-આરોપી ફરિયાદી, તેમની પત્ની અને અન્ય નજરે જોનાર સાક્ષીઓ માટે અજાણ્યા હતા. આમ છતાં, મામલતદાર સમક્ષ કોઈ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડ યોજવામાં આવી ન હતી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે તમામ મુદ્દામાલની વસ્તુઓ ૨૧.૧૧.૨૦૦૯ સુધીમાં જપ્ત કરી લેવામાં આવી હોવા છતાં, તે કાઈમ રાઈટર હેડના કબ્જામાં રહી હતી અને તારીખ ૦૯.૧૨.૨૦૦૯ ના રોજ જ ફોરેન્સિક સાયન્સ લેબોરેટરી (એફ.એસ.એલ.) માં

મોકલવામાં આવી હતી. જોકે, કાઈમ રાઈટર હેડનું કોઈ નિવેદન નોંધવામાં આવ્યું ન હતું અને તેથી, મુદ્દામાલની વસ્તુઓ સાથે ચેડાં થવાની શક્યતા નકારી શકાય નહીં. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે મામલતદાર દ્વારા નોંધવામાં આવેલું કથિત ડાઈંગ ડિક્લેરેશન પણ કોર્ટ સમક્ષ રજૂ કરવામાં આવ્યું નથી. વિદ્વાન વકીલે વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદીના જણાવ્યા મુજબ, હાલના અપીલકર્તા-આરોપીને ફરિયાદીના ત્રણ પિતરાઈ કાકાઓ દ્વારા તેમના પિતાની હત્યા કરવા માટે સોપારી આપવામાં આવી હતી. જોકે, કથિત હેતુ સ્થાપિત કરવા માટે તપાસ કરનાર અમલદાર દ્વારા તે દિશામાં કોઈ તપાસ કરવામાં આવી ન હતી. તેથી, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે વિદ્વાન સેશન્સ કોર્ટે ફરિયાદી અને તેમની પત્નીની જુવાનીઓ પર આધાર રાખીને ગંભીર ભૂલ કરી છે, જેઓ હિત ધરાવતા સાક્ષીઓ છે અને જેમનો પુરાવો વિશ્વાસપાત્ર કે ભરોસાપાત્ર નથી. તેથી, એવી અરજ કરવામાં આવી હતી કે વિદ્વાન સેશન્સ કોર્ટ દ્વારા પસાર કરવામાં આવેલ દોષિત ઠરાવતો વાદગ્રસ્ત ચુકાદો અને હુકમ કાયદેસર અમાન્ય ઠેરવી રદ કરવામાં આવે.

૪.૧ બીજી બાજુ, તેનાથી વિરુદ્ધ, સામાવાળા-રાજ્ય તરફે ઉપસ્થિત વિદ્વાન એ.પી.પી. શ્રી એલ. બી. ડાભીએ રજૂઆત કરી હતી કે વિદ્વાન સેશન્સ કોર્ટ દ્વારા પસાર કરવામાં આવેલ ચુકાદો ન્યાયી, કાયદેસર અને યોગ્ય છે અને આ કોર્ટ દ્વારા તેમાં કોઈ દખલગીરીની જરૂર નથી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે મૂળ ફરિયાદીએ તેમની સરતપાસમાં ઘટના જે રીતે બની હતી તેનું ચોક્કસ વર્ણન કર્યું છે. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદી અને તેમની પત્ની

હંસાબેનની જુબાનીઓ સ્પષ્ટપણે સ્થાપિત કરે છે કે ઘટનાની તારીખે, અપીલકર્તા-આરોપી તેમના ખેતરમાં આવ્યા હતા અને ફરિયાદીના પિતાનું નામ પૂછ્યા પછી, તેમના માથાના મહત્વપૂર્ણ ભાગ પર તલવારનો ઘા કર્યો હતો. વિદ્વાન એ.પી.પી. ના જણાવ્યા મુજબ, ફરિયાદી અને તેમની પત્નીનો પુરાવો ઘટનાસ્થળે તેમની હાજરી સ્પષ્ટપણે સ્થાપિત કરે છે અને સાબિત કરે છે કે તેઓએ ઘટના નજરે જોઈ હતી. તેથી, એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે આ બંને સાક્ષીઓ વિશ્વાસપાત્ર અને ભરોસાપાત્ર છે અને તેમની ઊલટતપાસમાં તેમની જુબાનીને અવિશ્વસનીય ઠેરવે તેવું કોઈ નોંધપાત્ર તથ્ય બહાર આવ્યું નથી.

૪.૨ વિદ્વાન એ.પી.પી.એ વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે અપીલકર્તા-આરોપીની દોરવણીથી તલવાર શોધી કાઢવામાં આવી હતી અને ફોરેન્સિક સાયન્સ લેબોરેટરી (એફ.એસ.એલ.) રિપોર્ટ મુજબ, સદર તલવાર પર મૃતકનું લોહી મળી આવ્યું હતું. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે કોડ ઓફ ક્રિમિનલ પ્રોસિજરની કલમ ૩૧૩ હેઠળ નોંધાયેલા પોતાના નિવેદનમાં અપીલકર્તા-આરોપીએ સદર ગુનાહિત સંજોગ અંગે કોઈ ખુલાસો આપ્યો નથી. વિદ્વાન એ.પી.પી.એ વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે ફરિયાદીએ પ્રથમ માહિતી અહેવાલ નોંધવામાં થયેલા કથિત વિલંબનો સંતોષકારક ખુલાસો આપ્યો છે. તેમના જણાવ્યા મુજબ, ઘટના બન્યા પછી તરત જ, ફરિયાદી તેમના ઇજાગ્રસ્ત પિતાને સામુદાયિક આરોગ્ય કેન્દ્ર, જામકંડોરણા લઈ ગયા હતા અને ત્યારબાદ તેમની સ્થિતિ ગંભીર હોવાથી તેમને વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે ખસેડ્યા હતા. ત્યારબાદ, તારીખ ૦૬.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ સવારે

આશરે ૫:૪૫ વાગ્યે, સંબંધિત પોલીસ સ્ટેશન મારફતે હોસ્પિટલ દ્વારા મોકલવામાં આવેલી ચાદીના અનુસંધાને ફરિયાદીએ વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે ગાંધીગ્રામ પોલીસ સ્ટેશન, રાજકોટ સમક્ષ પ્રથમ માહિતી અહેવાલ નોંધાવ્યો હતો. તેથી, વિદ્વાન એ.પી.પી. ના જણાવ્યા મુજબ, પ્રથમ માહિતી અહેવાલ નોંધવામાં કોઈ વિલંબ થયો હોવાનું કહી શકાય નહીં.

૪.૩ વિદ્વાન એ.પી.પી.એ વધુમાં રજૂઆત કરી હતી કે મૃતકનું કોઈ ડાઇંગ ડિક્લેરેશન નોંધાયું ન હતું અને તેથી, કોઈ ડાઇંગ ડિક્લેરેશન છુપાવવાનો કે દબાવવાનો પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થતો નથી. વધુમાં એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે ફરિયાદપક્ષે હેતુ સ્થાપિત ન કર્યો હોય તેમ માની લેવામાં આવે તો પણ, નજરે જોનાર સાક્ષીઓનો પુરાવો, ખાસ કરીને ફરિયાદી અને તેમની પત્નીનો પુરાવો, સ્પષ્ટપણે સ્થાપિત કરે છે કે અપીલકર્તા-આરોપીએ મૃતક ચનાભાઈના માથા પર તલવારનો ઘા કર્યો હતો, જેઓ આખરે તારીખ ૧૧.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ ઈજાઓને કારણે મૃત્યુ પામ્યા હતા. એવી રજૂઆત કરવામાં આવી હતી કે નજરે જોનાર સાક્ષીઓના મૌખિક પુરાવાને રેકૉર્ડ પરના તબીબી પુરાવા દ્વારા યોગ્ય સમર્થન મળે છે. તેથી, વિદ્વાન એ.પી.પી. ના જણાવ્યા અનુસાર, દોષિત ઠરાવતો વાદગ્રસ્ત ચુકાદો અને હુકમ પસાર કરતી વખતે વિદ્વાન સેશન્સ કોર્ટ દ્વારા કોઈ ગેરકાયદેસરતા, વિકૃતિ કે ક્ષતિ આચરવામાં આવી નથી. તેથી, એવી અરજ કરવામાં આવી હતી કે હાલની અપીલ ગુણદોષ વિનાની હોવાથી તેને ફગાવી દેવાને પાત્ર છે.

પ. સંબંધિત પક્ષકારો તરફથી ઉપસ્થિત વિદ્વાન વકીલોની સામસામેની દલીલો સાંભળી, વિદ્વાન સેશન્સ કોર્ટ દ્વારા પસાર કરાયેલા ચુકાદાનું અવલોકન કર્યું અને કેસના રેકૉર્ડ અને કાર્યવાહી (આર એન્ડ પી) નું પણ અવલોકન કર્યું.

૬. ફરિયાદપક્ષનો કેસ ટૂંકમાં એવો છે કે તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ ગામ જામદાદર ખાતે આવેલી ખેતીની જમીનમાં, ફરિયાદી દિલીપભાઈ અને તેમના પિતા ખેતીકામ કરી રહ્યા હતા અને બપોરના ભોજન પછી, જ્યારે તેઓ બે ખાટલા પર ઝાડ નીચે આરામ કરી રહ્યા હતા, ત્યારે બપોરે આશરે ૧૨:૩૦ થી ૧૨:૪૫ વાગ્યે, આરોપી હીરો હોન્ડા મોટરસાયકલ પર આવ્યો હતો અને ફરિયાદીએ તેને આવકાર્યો હતો અને ત્યારબાદ, આરોપી ફરિયાદીના પિતા એટલે કે ચનાભાઈના ખાટલા પાસે આવ્યો હતો અને ફરિયાદીના પિતાને પૂછપરછ કરી હતી કે ‘તમે ચના લાધા છો’? તેથી, મૃતકે હકારમાં જવાબ આપ્યો હતો અને ખાટલા પર બેઠા હતા અને તે સમયે, આરોપીએ તેના શર્ટના કોલરના પાછળના ભાગમાંથી એક તલવાર કાઢી હતી અને મૃતક ચનાભાઈના માથા પર તલવારનો એક ઘા કર્યો હતો. ફરિયાદી દિલીપભાઈએ મૃતક ચનાભાઈને બચાવવાનો પ્રયાસ કર્યો હતો અને તે સમયે, આરોપી તલવાર લઈને ગામ તરફ ભાગી ગયો હતો અને તેણે તલવાર ઢાંકી દીધી હતી અને મોટરસાયકલ છોડી દીધી હતી. ત્યારબાદ, ઇજાગ્રસ્તને સારવાર માટે હોસ્પિટલ લઈ જવામાં આવ્યા હતા અને રાજકોટ હોસ્પિટલ ખાતે સારવાર દરમિયાન મૃતક ચનાભાઈ ઇજાઓને કારણે મૃત્યુ પામ્યા હતા. વિદ્વાન સેશન્સ કોર્ટે આરોપી સામે

આંક ૧૦ થી ઇન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ ૩૦૨ અને ૪૪૭ તથા ગુજરાત પોલીસ એક્ટની કલમ ૧૩૫(૧) હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુના માટે તહોમતનામું ઘડ્યું હતું.

૬.૧ હાલના કેસનો સંબંધ છે ત્યાં સુધી, આ કેસ મુખ્યત્વે ફરિયાદી દિલીપભાઈ ચનાભાઈ – ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૪, ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૭ – હંસાબેન દિલીપભાઈ અને ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૬ – ઘનશ્યામભાઈ ઓડેદરાની જુબાની પર આધારિત છે.

૬.૨ તબીબી પુરાવાને ધ્યાનમાં લેતાં, તે સાપરાધ મનુષ્યવધનો કેસ હતો તે સાબિત કરવા માટે, ફરિયાદપક્ષ દ્વારા વિદ્વાન ટ્રાયલ કોર્ટ સમક્ષ નીચે મુજબના તબીબોની તપાસ કરવામાં આવી છે:—

(૧) ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧ – ડૉ. આશિષ કાંતિલાલ ઘેટિયા, જેમની આંક ૨૦ થી તપાસ કરવામાં આવી હતી. તેમના પુરાવામાં, તેમણે જણાવ્યું છે કે તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૮ ના રોજ, તેઓ સી.એચ.સી., જામકંડોરણા ખાતે મેડિકલ ઓફિસર તરીકે ફરજ પર હતા અને બપોરે આશરે ૧૪:૩૦ વાગ્યે, ચનાભાઈ લાઘાભાઈ પીપરવાને સારવાર માટે દિલીપભાઈ ચનાભાઈ દ્વારા લાવવામાં આવ્યા હતા. તેમણે જોયું કે માથાના ડાબી બાજુના આગળના ભાગ પર ૮ x ૦.૫ સે.મી. નો હાડકાં સુધી ઊંડો સીએલડબલ્યુ ઘા હતો, જે ઊભો હતો અને સદર ઘામાંથી લોહી વહી રહ્યું હતું તથા દર્દી અર્ધબેભાન હતો. આ સિવાય અન્ય કોઈ ઈજા જોવા મળી ન હતી અને વધુ સારવાર માટે દર્દીને ઉચ્ચ કેન્દ્રમાં રીફર કરવામાં આવ્યો હતો. તેના અનુસંધાને, ડૉક્ટરે પ્રમાણપત્ર આપ્યું છે, જે આંક ૨૧ થી રજૂ કરવામાં આવ્યું છે. મૃતકના સગાએ હિસ્ટ્રી આપી હતી કે તેમની ખેતીની જમીન પર ઝઘડો થયો હતો અને તેના કારણે મૃતકને ઈજા થઈ હતી. ડૉક્ટરે જણાવ્યું છે કે

સદર ઈજા મુદ્દામાલ તલવાર વડે થઈ શકે છે. વધુમાં, તેમની ઊલટતપાસમાં, તેમણે સ્વીકાર્યું હતું કે જો ધારદાર હથિયારથી ઈજા થઈ હોય તો ઈનસાઈઝ ઓપ ઘા અને સ્ટેબ ઘા થવાની શક્યતા રહે છે અને તલવાર એ તીક્ષ્ણ ધારવાળું હથિયાર છે. તેમણે એ પણ સ્વીકાર્યું હતું કે તેમની સમક્ષ આપવામાં આવેલી હિસ્ટ્રીમાં કોઈ હુમલાખોરનું નામ આપવામાં આવ્યું ન હતું.

(૨) ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૩ – ડૉ. કાંત નાનજીભાઈ જોગાણીની આંક ૩૨ થી તપાસ કરવામાં આવી હતી. તેમની જુબાનીમાં, તેમણે કોર્ટ સમક્ષ જણાવ્યું છે કે તેઓ વોકહાઈ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે ન્યુરોસર્જન તરીકે સેવા આપી રહ્યા છે અને તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૮ ના રોજ સાંજે આશરે ૫:૩૦ વાગ્યે, ચનાભાઈ લાઘાભાઈ પીપરવાને હોસ્પિટલ લાવવામાં આવ્યા હતા અને તેમણે પી.એચ.સી., જામકંડોરણા ખાતે પ્રાથમિક સારવાર લીધી હતી અને વધુ સારવાર માટે હોસ્પિટલમાં દાખલ કરવામાં આવ્યા હતા. તેમણે વધુમાં જણાવ્યું હતું કે જ્યારે દર્દીને હોસ્પિટલ લાવવામાં આવ્યા ત્યારે દર્દી બેભાન હતો અને ડૉક્ટરે ઊલટી થયાની હિસ્ટ્રી આપી હતી તથા દર્દીના શરીરનો ડાબો ભાગ લકવાગ્રસ્ત હતો અને દર્દીના માથા પર એક ઘા હતો તથા સીટી-સ્કેન કરવામાં આવ્યું હતું અને સીટી-સ્કેનના રિપોર્ટ મુજબ, તેમને આગળના ભાગ પર ફ્રેક્ચર જણાયું હતું અને હાડકાના ટુકડાઓને કારણે મગજને પણ નુકસાન થયું હતું અને માથાની ઈજાને કારણે લકવો થયો હતો. હિસ્ટ્રીમાં એવું જણાવવામાં આવ્યું હતું કે ઝપાઝપીમાં દર્દીને ઈજા થઈ હતી અને સદર ઈજા તલવાર જેવા ધારદાર હથિયારથી અથવા અન્ય કોઈ ધારદાર હથિયારથી થઈ શકે છે. વધુમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે દર્દીએ તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૮ થી ૧૧.૧૧.૨૦૦૮ સુધી હોસ્પિટલમાં સારવાર લીધી હતી અને તારીખ ૧૧.૧૧.૨૦૦૮ ના રોજ દર્દીનું અવસાન થયું હતું અને ત્યારબાદ, તેઓએ મૃતકના શબના પોસ્ટમોર્ટમની વ્યવસ્થા કરી હતી. તેમણે એ પણ જણાવ્યું હતું કે તેમની હોસ્પિટલમાં સારવાર દરમિયાન દર્દી ભાનમાં આવ્યા હતા પરંતુ, તેમણે કોઈ ડૉક્ટરને

કોઈ હિસ્ટ્રી આપી ન હતી. મુદ્દામાલ તલવાર બતાવતાં, તેમણે અભિપ્રાય આપ્યો હતો કે સદર ઇજા આ પ્રકારના હથિયાર વડે થઈ શકે છે અને તેમણે આંક ૩૩ થી પ્રમાણપત્રો, આંક ૩૪ થી મૂળ કેસ પેપર્સ અને આંક ૩૫ થી પ્રમાણપત્ર રજૂ કર્યું હતું.

ઊલટતપાસમાં, સદર ડૉક્ટરે સ્વીકાર્યું હતું કે કેસ પેપર્સમાં હુમલાખોરનું નામ અને હથિયારનું વર્ણન જણાવવામાં આવ્યું નથી. વધુમાં, ઊલટતપાસમાં, સદર ડૉક્ટરે સ્વીકાર્યું હતું કે માથા પર આવી ઇજાઓ ધરાવતી વ્યક્તિને જો બાઈક પર લઈ જવામાં આવે, તો બાઈક ચલાવનારના કપડાંના પાછળના ભાગે લોહી મળી આવવાની શક્યતાઓ રહે છે.

(૩) ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૨ – ડૉ. રાજેન્દ્ર શાંતિલાલ પંડ્યા, જેમની આંક ૨૪ થી તપાસ કરવામાં આવી હતી, જેમણે મૃતકના શબનું ઓટોપ્સી કર્યું હતું. તેમની જુવાની મુજબ, તેમને નીચે મુજબની બાહ્ય ઇજાઓ જણાઈ હતી:—

(૧) ડાબી આંખની ભ્રમરથી ૧ સે.મી. ઉપરથી કપાળના આગળના ભાગ સુધી આશરે ૧૫ સે.મી. લાંબો એક ટાંકાવાળો ઘા અને અન્ય કોઈ બાહ્ય ઇજા મળી ન હતી અને આ બાહ્ય ઇજાના અનુસંધાને, તેને અનુરૂપ વિગતવાર તપાસ કરતાં અંદરની ઇજામાં આગળના હાડકાનું ફ્રેક્ચર જણાયું હતું અને ડૉક્ટરના અભિપ્રાય મુજબ, મૃત્યુનું કારણ માથાની ઇજાને કારણે ઇન્ટ્રાક્રેનિયલ હેમરેજ અને મગજની ઇજાને લીધે કાર્ડિયો રેસ્પિરેટરી ફેલ્ચોર છે અને માથા પરની ઇજા મરણોત્તર પહેલાંની (એન્ટી-મોર્ટમ) હતી. આ ઇજાઓ તલવાર જેવા ભારે હથિયારથી થઈ શકે છે અને મૃત્યુ નીપજાવવા માટે પૂરતી છે.

ઊલટતપાસમાં, તેમણે સ્વીકાર્યું હતું કે તીક્ષ્ણ ધારવાળા હથિયારથી ઇનસાઈઝડ સ્ટેબ ઘા અને ચોપ ઘા પ્રકારની ઇજાઓ થઈ શકે છે અને કુહાડી, તલવાર

અને દાતરડા જેવા ભારે તીક્ષ્ણ ધારવાળા હથિયારથી ચોપ ઘા થઈ શકે છે. પોસ્ટમોર્ટમમાં, તેમને કોઈ ચોપ ઘા મળ્યો ન હતો. તેમણે એ પણ સ્વીકાર્યું હતું કે કોઈ ઈજા જોવા મળી ન હતી અને મગજમાં તાણ અને કાર્ડિયો રેસિપ્રેટરી અરેસ્ટ ઘણા કારણોસર થઈ શકે છે.

૬.૩ તેથી, ડૉક્ટરોની ઉપરોક્ત ત્રણ જુબાનીઓને ધ્યાનમાં લેતાં, તે ખૂબ જ સ્પષ્ટ છે કે મૃતકનું મૃત્યુ માથા પર જોવા મળેલી ઈજાને કારણે થયું હતું અને સદર ઈજા મૃત્યુ નીપજાવવા માટે પૂરતી હતી તથા સદર ઈજા તીક્ષ્ણ ધારવાળા હથિયારથી થઈ શકે છે. તેથી, મૃતકનું મૃત્યુ એ સાપરાધ મનુષ્યવધ હતું, જે ફરિયાદપક્ષ દ્વારા સાબિત કરવામાં આવ્યું છે.

૬.૪ હવે, મુખ્ય અને મહત્વનો પ્રશ્ન એ છે કે શું હાલના અપીલકર્તા – મૂળ આરોપીએ મૃતકને ઈજાઓ પહોંચાડી હતી કે કેમ? તે માટે, ફરિયાદપક્ષે નજરે જોનાર સાક્ષીઓની નીચે મુજબની જુબાનીઓ પર આધાર રાખ્યો છે.

(૧) ફરિયાદી – દિલીપભાઈ ચનાભાઈ, જેમની આંક ૪૧ થી ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૪ તરીકે તપાસ કરવામાં આવી હતી. તેમની જુબાનીમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ, તેઓ, તેમના પિતા ચનાભાઈ લાઘાભાઈ અને તેમની પત્ની ખેતીકામ કરી રહ્યા હતા અને બપોરે આશરે ૧૨:૩૦ થી ૧૨:૪૫ વાગ્યે, એક રણજીતસિંહ દરબાર તેમની મોટરસાયકલ પર આવ્યા હતા અને તે સમયે, તેઓ ખાટલા પર આરામ કરી રહ્યા હતા અને બીજા ખાટલા પર, તેમના પિતા બેઠા હતા અને તેમની પત્ની ઘરકામ કરી રહી હતી. ફરિયાદીએ સદર રણજીતસિંહ દરબારને આવકાર્યા અને રણજીતસિંહ તેમના પિતા પાસે આવ્યા અને એમ કહીને પૂછપરછ કરી કે ‘તમે ચના લાઘા છો?’ તેથી

તેમના પિતાએ ‘હા’ કહ્યું અને રણજીતસિંહે તેમના શર્ટના પાછળના ભાગમાંથી તલવાર કાઢી અને ફરિયાદીના પિતાના માથા પર ઘા કર્યો અને ફરિયાદી આરોપીની પાછળ દોડ્યા અને ત્યારબાદ, તેઓ તેમના પિતાને તેમની મોટરસાયકલ પર ગામ જામદાદર લઈ ગયા અને તેમના પિતા બેભાન થઈ ગયા તથા ઈજામાંથી લોહી વહી રહ્યું હતું. ત્યારબાદ, તેમણે ૧૦૮ એમ્બ્યુલન્સ બોલાવી અને તેમના પિતાને કંડોરણા સરકારી હોસ્પિટલ લઈ જવામાં આવ્યા અને ત્યાં, તેઓએ પ્રાથમિક સારવાર આપી અને ત્યારબાદ, તેમને વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે ટ્રાન્સફર કરવામાં આવ્યા. સદર ઘટનાનું કારણ એ છે કે પિતરાઈ કાકાઓ એટલે કે નારણ પોપટ, સવદાસ પોપટ અને મોહન પોપટે આરોપી રણજીતસિંહ દરબારને સોપારી આપી હતી અને તેના કારણે, રણજીતસિંહ દરબારે માથા પર તલવારનો ઘા મારીને ફરિયાદીના પિતા પર હુમલો કર્યો હતો અને સારવાર દરમિયાન, ઈજાગ્રસ્ત ચનાભાઈ લાઘાભાઈ તારીખ ૧૧.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ અવસાન પામ્યા હતા અને સદર ઘટનાના અનુસંધાને, તેમણે ગાંધીગ્રામ પોલીસ સ્ટેશન, રાજકોટ સમક્ષ ફરિયાદ આપી હતી અને ફરિયાદ તેમના પિતાના મૃત્યુ પહેલાં આપવામાં આવી હતી અને તેમણે તેમની ફરિયાદ ઓળખી બતાવી, જે આંક ૪૨ થી રજૂ કરવામાં આવી છે. વધુમાં, તેમણે જુબાની આપી કે તેમણે પોલીસને ઘટનાસ્થળ બતાવ્યું હતું અને ઘટના સમયે તેમના પિતાએ પહેરેલો શર્ટ રજૂ કર્યો હતો. તેમણે ઈન્કવેસ્ટ પંચનામા દરમિયાન તેમના પિતાના શબની ઓળખ કરી હતી અને કોર્ટમાં આરોપીને પણ ઓળખી બતાવ્યા હતા.

ઊલટતપાસમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે ઘટનાના છ મહિના પહેલાં, તેમના પિતાને પિતરાઈ કાકા એવા નારણ પોપટ, સવદાસ પોપટ અને મોહન પોપટ સાથે ઝઘડો થયો હતો અને વિવાદ એ બાબતનો હતો કે રાજેશ કાંતિ નામના વ્યક્તિનું સ્ટીલ ફર્નિશિંગનું કારખાનું છે જ્યાં મોહનભાઈ કામ કરતા હતા અને મોહનભાઈએ રૂ. ૨૦ થી ૨૫ લાખની રકમની ઉચાપત

કરી હતી અને મોહનભાઈ નારણભાઈને શંકા હતી કે ફરિયાદીના પિતાએ રાજેશભાઈને ટેલિફોન કર્યો હતો અને તેના કારણે, બોલાચાલી થઈ હતી અને તેના લીધે, સદર ૩ પિતરાઈ કાકાઓ ફરિયાદીના પિતા સામે અદાવત રાખતા હતા. વધુમાં, ઊલટતપાસમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે પોલીસ દ્વારા સ્વતંત્ર રીતે તપાસ કરવામાં આવી ન હોવાથી, તેમણે તારીખ ૨૬.૧૧.૨૦૦૮ ના રોજ ડીવાય.એસ.પી., જામનગરને એક અરજી લખી હતી અને એસ.પી., જામનગર તથા ગુજરાત રાજ્યના માનનીય મુખ્યમંત્રીને પણ એક અરજી આપી હતી. તેમણે વધુ તપાસ માટે તારીખ ૦૮.૧૨.૨૦૧૦ ના રોજ કોર્ટ સમક્ષ એક અરજી પણ આપી હતી. ઊલટતપાસમાં, તેમણે સ્વીકાર્યું હતું કે કોર્ટ સમક્ષ આપવામાં આવેલી અરજીમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે ખોડા ગામના હાલના આરોપી રણજીતસિંહ દરબાર સામે તેમને કોઈ દુશ્મનાવટ કે અદાવત નથી કે ન તો તેમના પિતાને આરોપી સામે કોઈ અદાવત હતી અને તેમના પિતાએ વોકહાઈ હોસ્પિટલ ખાતે આ મુજબ જણાવ્યું હતું. તેમણે વધુમાં સ્વીકાર્યું હતું કે કોર્ટ સમક્ષની અરજીમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે પોલીસે સાચા ગુનેગારની ધરપકડ કરી નથી અને ડીવાય.એસ.પી. ને આપેલી અરજીમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે તેઓ ઘટના પહેલાં રણજીતસિંહને ઓળખતા ન હતા કે ન તો તેમની સાથે કોઈ દુશ્મનાવટ હતી કે ન તો આરોપી રણજીતસિંહની તેમની જમીનને અડીને કોઈ જમીન છે. એ પણ સ્વીકારવામાં આવ્યું છે કે અરજીમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે તેમના પરિવારના સભ્યોએ ઘટના પહેલાં સદર રણજીતસિંહને ક્યારેય જોયા નથી અને તેઓ તેમને ઓળખતા નથી અને તેમની સાથે કોઈ દુશ્મનાવટ નથી. એ સ્વીકારવામાં આવ્યું છે કે મામલતદારની હાજરીમાં પોલીસ દ્વારા કોઈ ટી.આઈ. પેરેડ હાથ ધરવામાં આવી નથી. ઊલટતપાસમાં એ સ્વીકારવામાં આવ્યું છે કે તેમણે ફરિયાદમાં એવું જણાવ્યું નથી કે ઘટનાનો હેતુ એ છે કે નારણ પોપટ, સવદાસ પોપટ અને મોહન પોપટ, જેઓ ફરિયાદીના પિતરાઈ કાકા છે, તેઓએ આરોપી રણજીતસિંહ દરબારને સોપારી આપી હતી. તેમણે એ પણ સ્વીકાર્યું

હતું કે ઘટના પછી તેમણે પોલીસને જાણ કરવાનો પ્રયાસ કર્યો ન હતો. ઊલટતપાસમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે એ વાત સાચી છે કે પોલીસે પોતાની મેળે ફરિયાદ લખી હતી અને તેમણે માત્ર પોતાની સહી કરી હતી.

૬.૫ ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૭ – હંસાબેન દિલીપભાઈ, ફરિયાદીની પત્નીની આંક ૪૯ થી તપાસ કરવામાં આવી હતી. તેમની જુબાનીમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે આ ઘટના ત્રણ વર્ષ પહેલાં બની હતી અને બપોરે આશરે ૧૨:૩૦ થી ૧૨:૪૫ વાગ્યે, એક રણજીતસિંહ દરબાર આવ્યા અને તેમના સસરાને પૂછ્યું કે ‘તમે ચના લાધા છો અને તમે ટેલિફોન કર્યો હતો’. ત્યારબાદ, તેમણે તેમના શર્ટના પાછળના ભાગમાંથી તલવાર કાઢી અને તેમના સસરાના માથા પર તલવારનો ઘા કર્યો અને ત્યારબાદ, સદર રણજીતસિંહ ભાગી ગયા. તેમના સસરા બેભાન થઈ ગયા અને તેમના પતિ તેમને મોટરસાયકલ પર હોસ્પિટલ લઈ ગયા અને તેઓ સદર ઘટનાનું કારણ જાણતા ન હતા. તેમણે જણાવ્યું હતું કે તેમણે ગુનો જોયો હતો અને કોર્ટ રૂમમાં આરોપીને ઓળખી બતાવ્યા હતા.

ઊલટતપાસમાં, તેમણે સ્વીકાર્યું હતું કે મામલતદારની હાજરીમાં પોલીસે કોઈ ટી.આઈ. પરેડ યોજી ન હતી. વધુમાં, તેમણે સ્વીકાર્યું હતું કે તેમને આરોપી રણજીતસિંહ સાથે કોઈ દુશ્મનાવટ નથી અને તેઓ ઘટના પહેલાં તેમને ઓળખતા ન હતા.

૬.૬ પોલીસે ફરિયાદીની જમીનમાં મજૂર એવા દિનેશભાઈ બેચરભાઈ કટારાની ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧૦ તરીકે આંક ૫૩ થી તપાસ કરી હતી. જોકે, તેમણે ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન આપ્યું નથી પરંતુ, માત્ર એટલું જ જણાવ્યું હતું કે ચનાભાઈ ત્રણ વર્ષ પહેલાં અવસાન પામ્યા હતા અને તેઓ, તેમની પત્ની જંતા અને તેમના કાકી ઉર્મિલાબેન પટેલ નામના અન્ય વ્યક્તિના ખેતરમાં કામ કરી રહ્યા હતા, તે સમયે તેઓએ થોડો અવાજ સાંભળ્યો અને સદર અવાજ ફરિયાદી દિલીપભાઈ ચનાભાઈની જમીનમાંથી આવ્યો હતો અને તેઓએ ૨ થી ૩ વ્યક્તિઓને દોડતા જોયા હતા અને તેઓ કોણ હતા તે તેઓ જાણતા નથી અને તેમણે ઘટના જોઈ નથી.

૬.૭ ઉર્મિલાબેન, મનુભાઈ વાલજીભાઈ કટારાની પત્નીની ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧૨ તરીકે આંક ૫૫ થી તપાસ કરવામાં આવી હતી. તેમણે પણ ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન આપ્યું નથી અને માત્ર એટલું જ જણાવ્યું હતું કે અવાજ સાંભળ્યા પછી તેઓ ત્યાં પહોંચ્યા હતા અને ઘટના જોઈ નથી.

૬.૮ સાક્ષી – મનાભાઈ વાલજીભાઈ કટારાની ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧૩ તરીકે આંક ૬૩ થી તપાસ કરવામાં આવી હતી. તેમની જુબાનીમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે ઘટનાના દિવસે બપોરે, તેઓ ચનાભાઈના ખેતરમાં કામ કરી રહ્યા હતા, તે સમયે એક વ્યક્તિ મોટરસાયકલ પર આવ્યો હતો અને ત્યારબાદ, થોડો ઝઘડો થયો હતો અને દિનેશભાઈએ ‘બહાર આવો – બહાર આવો’ ની બૂમ પાડી હતી. ત્યારબાદ, તેમણે જોયું કે કોઈ વ્યક્તિ ચનાભાઈને મારી રહ્યો હતો અને સદર વ્યક્તિ, જે

મોટરસાયકલ પર આવ્યો હતો, તે ચનાભાઈને મારી રહ્યો હતો અને તેના કારણે તેઓ ભાગી ગયા હતા અને ત્યારબાદ, થોડા સમય પછી જ્યારે તેઓ ત્યાં પાછા આવ્યા, ત્યારે તેમને જણાયું કે ચનાભાઈના માથામાંથી લોહી નીકળી રહ્યું હતું અને દિલીપભાઈ તેમને હોસ્પિટલ લઈ ગયા હતા અને ત્યારબાદ, ચનાભાપા અવસાન પામ્યા હતા. સદર સાક્ષીએ કોર્ટમાં આરોપીને ઓળખી બતાવ્યા હતા.

ક.૯ ઊલટતપાસમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે પોલીસ સમક્ષના નિવેદનમાં, તેમણે એવું જણાવ્યું ન હતું કે તેમણે આરોપીને ચનાભાઈને મારતા જોયા હતા. તેમણે એ પણ સ્વીકાર્યું હતું કે પોલીસ સમક્ષના નિવેદનમાં, તેમણે એવું જણાવ્યું ન હતું કે આરોપીના હાથમાં તલવાર હતી અને તે ચનાભાઈને ઘા મારી રહ્યો હતો અને તેમણે પોલીસ સમક્ષ એવું પણ જણાવ્યું ન હતું કે ચનાભાઈના માથામાંથી લોહી નીકળી રહ્યું હતું.

૭. હવે, ફરિયાદી દિલીપભાઈ ચનાભાઈના પુરાવાની મૂલવણી કરતાં, જેમની ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૪ તરીકે તપાસ કરવામાં આવી છે અને જેઓ આ ઘટનાના પ્રથમ માહિતી આપનાર છે, તેમની જુબાની પરથી એવું ફલિત થાય છે કે તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ, ઘટના સમયે, તેઓ અને તેમના પિતા ચનાભાઈ લાઘાભાઈ પીપરવા તેમના ખેતરમાં ખેતીકામ કરી રહ્યા હતા. બપોરે આશરે ૧૨:૩૦ થી ૧૨:૪૫ વાગ્યે, અપીલકર્તા-આરોપી રણજીતસિંહ દરબાર મોટરસાયકલ પર આવ્યા હતા. તે સમયે, ફરિયાદી એક ખાટલા પર આરામ કરી રહ્યા હતા, જ્યારે તેમના પિતા બીજા ખાટલા પર બેઠા હતા. ત્યારબાદ, અપીલકર્તા-આરોપી

ફરિયાદીના પિતા પાસે આવ્યા અને પૂછપરછ કરી કે, "શું તમે ચના લાધા છો?" મૃતકે જવાબ આપ્યો, "હા." તે પછી તરત જ, અપીલકર્તા-આરોપીએ તેમના શર્ટના પાછળના ભાગમાંથી તલવાર કાઢી અને મૃતકના માથા પર ઘા કર્યો. ત્યારબાદ, અપીલકર્તા-આરોપી ઘટનાસ્થળેથી ભાગી ગયા. ફરિયાદી તાત્કાલિક તેમના ઇજાગ્રસ્ત પિતાને સામુદાયિક આરોગ્ય કેન્દ્ર, જામકંડોરણા લઈ ગયા, અને ત્યારબાદ તેમને વધુ સારવાર માટે વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે ખસેડવામાં આવ્યા. જોકે, સારવાર દરમિયાન, ચનાભાઈ તારીખ ૧૧.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ ઇજાઓને કારણે અવસાન પામ્યા. ફરિયાદીએ વધુમાં જુબાની આપી હતી કે તેમણે તારીખ ૦૬.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ સવારે આશરે ૫:૪૫ વાગ્યે ગાંધીગ્રામ પોલીસ સ્ટેશન, રાજકોટ સમક્ષ પ્રથમ માહિતી અહેવાલ નોંધાવ્યો હતો.

૮. ફરિયાદીની જુબાની પરથી વધુમાં એવું ફલિત થાય છે કે, તેમના જણાવ્યા મુજબ, ઘટના પાછળનો હેતુ એ હતો કે તેમના પિતરાઈ કાકાઓ, એટલે કે નારણ પોપટ, સવદાસ પોપટ અને મોહન પોપટે તેમના પિતાની હત્યા કરવા માટે કથિત રીતે અપીલકર્તા-આરોપી રણજીતસિંહ દરબારને સોપારી આપી હતી, અને તેના અનુસંધાને, અપીલકર્તા-આરોપીએ તેમના માથા પર તલવારનો ઘા મારીને તેમના પિતા પર હુમલો કર્યો હતો. તેમની જુબાની પરથી વધુમાં એવું ફલિત થાય છે કે તપાસ એજન્સી દ્વારા જે રીતે તપાસ હાથ ધરવામાં આવી હતી તેનાથી તેઓ સંતુષ્ટ ન હતા અને તેથી, તેમણે ડીવાય.એસ.પી., જામનગર, એસ.પી., જામનગરને અરજીઓ આપી હતી અને વધુ તપાસની માંગણી કરતી અરજી ટ્રાયલ કોર્ટ સમક્ષ

પણ દાખલ કરી હતી. તેમની ઊલટતપાસમાં વધુમાં એ સ્વીકારવામાં આવ્યું છે કે સદર અરજીઓમાં, તેમણે ખાસ જણાવ્યું હતું કે તેમને અપીલકર્તા-આરોપી રણજીતસિંહ દરબાર સામે કોઈ અદાવત કે અગાઉની દુશ્મનાવટ ન હતી, અને તેમના પિતાએ પણ વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે તેમને જાણ કરી હતી કે તેમને અપીલકર્તા-આરોપી સામે કોઈ અદાવત કે દુશ્મનાવટ ન હતી. તેમણે વધુમાં સ્વીકાર્યું હતું કે સદર અરજીઓમાં, તેમણે જણાવ્યું હતું કે સાચા ગુનેગારની પોલીસ દ્વારા ધરપકડ કરવામાં આવી નથી. તેમની જુબાની પરથી એવું પણ ફલિત થાય છે કે ઘટના પહેલાં, તેમણે અપીલકર્તા-આરોપી રણજીતસિંહ દરબારને ક્યારેય જોયા ન હતા કે ઓળખતા ન હતા, અને તેમની વચ્ચે અગાઉ કોઈ દુશ્મનાવટ ન હતી. તેમણે વધુમાં સ્વીકાર્યું હતું કે અપીલકર્તા-આરોપી તેમના ખેતરને અડીને કોઈ ખેતીની જમીન ધરાવતા ન હતા.

૯. તેવી જ રીતે, ફરિયાદીની પત્ની હંસાબેન દિલીપભાઈ, જેઓ આ ઘટનાના નજરે જોનાર સાક્ષી હોવાનો દાવો કરે છે, તેમની ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૭ તરીકે તપાસ કરવામાં આવી છે. તેમની જુબાની પરથી એવું ફલિત થાય છે કે ઘટનાની તારીખે, બપોરે આશરે ૧૨:૩૦ થી ૧૨:૪૫ વાગ્યે, અપીલકર્તા-આરોપી રણજીતસિંહ દરબાર તેમના ખેતરે આવ્યા અને તેમના સસરાને પૂછપરછ કરી, "શું તમે ચના લાધા છો, અને તમે ટેલિફોન કર્યો હતો?" ત્યારબાદ, અપીલકર્તા-આરોપીએ તેમના શર્ટના પાછળના ભાગમાંથી તલવાર કાઢી અને તેમના સસરાના માથા પર તલવારનો ઘા કર્યો. ત્યારબાદ, અપીલકર્તા-આરોપી ઘટનાસ્થળેથી ભાગી ગયા.

તેમના સસરા બેભાન થઈ ગયા, અને ફરિયાદી તાત્કાલિક તેમને સારવાર માટે સામુદાયિક આરોગ્ય કેન્દ્ર, જામકંડોરણા લઈ ગયા, જ્યાંથી તેમને વધુ સારવાર માટે વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે રીફર કરવામાં આવ્યા. આ સાક્ષીની જુબાની પરથી વધુમાં એવું ફલિત થાય છે કે તેઓ સમગ્ર ઘટના નજરે જોયાનો દાવો કરે છે. ફરિયાદી અને હંસાબેન દિલીપભાઈ બંનેએ કોર્ટમાં અપીલકર્તા-આરોપીને ઓળખી બતાવ્યા હતા.

૧૦. વધુમાં, અન્ય સાક્ષી મનાભાઈ વાલજીભાઈ કટારાની ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧૩ તરીકે તપાસ કરવામાં આવી છે. તેમની જુબાની પરથી એવું ફલિત થાય છે કે ઘટનાની તારીખે, તેઓ ચનાભાઈના ખેતરમાં કામ કરી રહ્યા હતા. તે સમયે, એક વ્યક્તિ મોટરસાયકલ પર આવ્યો હતો અને ત્યારબાદ, થોડો ઝઘડો થયો હતો. ત્યારપછી, દિનેશભાઈએ બૂમ પાડી, "આવો, આવો." ત્યારબાદ, તેમણે જોયું કે કોઈ વ્યક્તિ ચનાભાઈ પર હુમલો કરી રહ્યો હતો અને સદર વ્યક્તિ, જે મોટરસાયકલ પર આવ્યો હતો, તે ત્યારબાદ ઘટનાસ્થળેથી ભાગી ગયો હતો. સદર સાક્ષીએ કોર્ટમાં અપીલકર્તા-આરોપીને પણ ઓળખી બતાવ્યા છે. જોકે, તેમની ઊલટતપાસમાં, તેમણે સ્વીકાર્યું હતું કે પોલીસ દ્વારા નોંધવામાં આવેલા તેમના નિવેદનમાં, તેમણે એવું જણાવ્યું ન હતું કે તેમણે અપીલકર્તા-આરોપીને ચનાભાઈ પર હુમલો કરતા જોયા હતા. તેમણે વધુમાં સ્વીકાર્યું હતું કે તેમણે પોલીસ સમક્ષ એવું જણાવ્યું ન હતું કે અપીલકર્તા-આરોપી તલવારથી સજ્જ હતા અથવા તેમણે ચનાભાઈ પર તલવારનો ઘા કર્યો હતો.

૧૧. વધુમાં, અન્ય બે સાક્ષીઓ, એટલે કે દિનેશભાઈ વેચરભાઈ કટારા, જેઓની ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧૦ તરીકે તપાસ કરાઈ હતી, અને મનુભાઈ વાલજીભાઈ કટારાની પત્ની ઉર્મિલાબેન, જેઓની ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૧૨ તરીકે તપાસ કરાઈ હતી, તેઓની પણ ફરિયાદપક્ષ દ્વારા તપાસ કરવામાં આવી હતી. આ બંને સાક્ષીઓ ખેતરોમાં કામ કરતા મજૂરો હતા અને તેમણે ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન આપ્યું ન હતું. તેમની જુબાનીઓ મુજબ, ઘટના સમયે, તેઓએ માત્ર થોડો અવાજ સાંભળ્યો હતો અને બેથી ત્રણ વ્યક્તિઓને ઘટનાસ્થળેથી ભાગતા જોયા હતા. તેઓએ સ્પષ્ટપણે જણાવ્યું હતું કે તેઓએ ઘટના નજરે જોઈ ન હતી અને તેથી, આ ઘટના કેવી રીતે બની હતી તે તેઓ જાણતા ન હતા.

૧૨. આમ, આ મહત્વપૂર્ણ સાક્ષીઓના પુરાવાને ધ્યાનમાં લેતાં, હવે એ તપાસવું જરૂરી છે કે શું ઘટનાના નજરે જોનાર સાક્ષી હોવાનો દાવો કરતા ફરિયાદી દિલીપભાઈ ચનાભાઈ (ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૪) અને તેમની પત્ની હંસાબેન દિલીપભાઈ (ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૭) ની જુબાનીઓ વિશ્વાસપાત્ર અને ભરોસાપાત્ર છે કે કેમ, અને અપીલકર્તા-આરોપીના દોષિત ઠરાવવા માટે તેમના પુરાવા પર સુરક્ષિત રીતે આધાર રાખી શકાય કે કેમ.

૧૩. જ્યાં સુધી અપીલકર્તા-આરોપીની ઓળખનો સંબંધ છે, તે એક સ્વીકૃત સ્થિતિ છે કે ઘટના પહેલાં, ન તો ફરિયાદી કે ન તો તેમની પત્નીએ અપીલકર્તા-આરોપી રણજીતસિંહ દરબારને ક્યારેય જોયા હતા કે ઓળખતા હતા. આમ, ઘટના સમયે, અપીલકર્તા-આરોપી બંને નજરે જોનાર સાક્ષીઓ માટે તદ્દન અજાણ્યા

વ્યક્તિ હતા. તે પણ એક સ્વીકૃત સ્થિતિ છે કે અપીલકર્તા-આરોપી એ ગામના રહેવાસી ન હતા જેમાં ફરિયાદી અને તેમનો પરિવાર રહેતો હતો, કે ન તો તેઓ ફરિયાદીની જમીનને અડીને કોઈ ખેતીની જમીન ધરાવતા હતા. ફરિયાદપક્ષના કેસ પરથી વધુમાં એવું ફલિત થાય છે કે મૃતક પર હુમલો કરતાં પહેલાં, અપીલકર્તા-આરોપી સૌપ્રથમ મૃતક પાસે ગયા હતા અને પૂછપરછ કરી હતી, "શું તમે ચના લાધા છો?". એ પણ વિવાદમાં નથી કે ફરિયાદી અને તેમની પત્ની બંનેએ ટ્રાયલ દરમિયાન કોર્ટ સમક્ષ પ્રથમ વખત અપીલકર્તા-આરોપીની ઓળખ કરી હતી. વધુમાં એ પણ સ્વીકૃત સ્થિતિ છે કે તપાસ એજન્સી દ્વારા એકિઝક્યુટિવ મેજિસ્ટ્રેટની હાજરીમાં કોઈ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડ (ટી.આઈ. પેરેડ) યોજવામાં આવી ન હતી.

૧૪. વધુમાં, સ્વતંત્ર સાક્ષીઓ, એટલે કે દિનેશભાઈ બેચરભાઈ કટારા અને મનુભાઈ વાલજીભાઈ કટારાની પત્ની ઉર્મિલાબેન, જેઓ ઘટનાસ્થળની નજીકમાં કામ કરતા મજૂરો હતા, તેઓએ ફરિયાદપક્ષના કેસને સમર્થન આપ્યું ન હતું. જોકે તેઓએ જણાવ્યું હતું કે તેઓએ થોડો અવાજ સાંભળ્યો હતો અને બેથી ત્રણ વ્યક્તિઓને ઘટનાસ્થળેથી ભાગતા જોયા હતા, પરંતુ તેઓએ સ્પષ્ટપણે જણાવ્યું હતું કે તેઓએ વાસ્તવિક ઘટના નજરે જોઈ ન હતી.

૧૫. એ પણ એક સ્વીકૃત સ્થિતિ છે કે ખુદ ફરિયાદીના જણાવ્યા મુજબ, ઘટના પાછળનો કથિત હેતુ તેમના પિતા અને તેમના પિતરાઈ કાકાઓ વચ્ચેનો વિવાદ હતો, જેમણે કથિત રીતે ગુનો કરવા માટે અપીલકર્તા-આરોપીને સોપારી આપી

હતી. જોકે, ફરિયાદી તપાસ એજન્સી દ્વારા હાથ ધરવામાં આવેલી તપાસથી સંતુષ્ટ ન હતા અને તેમણે ડીવાય.એસ.પી., જામનગર, એસ.પી., જામનગર, માનનીય મુખ્યમંત્રી અને ટ્રાયલ કોર્ટને વધુ તપાસની માંગણી કરતી અરજીઓ લખી હતી. તે અરજીઓમાં, તેમણે ખાસ જણાવ્યું હતું કે તપાસ યોગ્ય રીતે હાથ ધરવામાં આવી નથી, સાચા ગુનેગારોની ધરપકડ કરવામાં આવી નથી, અને ન તો તેમને કે ન તો તેમના પિતાને અપીલકર્તા-આરોપી સામે કોઈ અગાઉની દુશ્મનાવટ કે અદાવત હતી.

૧૬. તેથી, ઘટના એક કે બે મિનિટના ટૂંકા ગાળામાં બની હોવાનું ધ્યાને લેતાં, અપીલકર્તા-આરોપી ફરિયાદી અને તેમની પત્ની માટે અજાણ્યા વ્યક્તિ હતા, કોઈ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડ યોજવામાં આવી ન હતી, અને અપીલકર્તા-આરોપીની આશરે ત્રણ વર્ષ પછી કોર્ટમાં પ્રથમ વખત ઓળખ કરવામાં આવી હતી તે હકીકતને જોતાં, નજરે જોનાર સાક્ષીઓ દ્વારા અપીલકર્તા-આરોપીની ઓળખ ગંભીર શંકા પેદા કરે છે.

૧૭. ક્રિમિનલ અપીલ નં. ૭૧૫/૨૦૧૮ માં નાઝીમ અને અન્ય વિ. સ્ટેટ ઓફ ઉત્તરાખંડ ના કેસના ચુકાદામાં, માનનીય સર્વોચ્ચ અદાલતે નીચે મુજબ ઠરાવ્યું હતું:

“૪૧. પીડબલ્યુ-૩ અને પીડબલ્યુ-૪ બંનેએ આમ કોર્ટમાં પ્રથમ વખત અપીલકર્તાઓની ઓળખ કરી હતી. પીડબલ્યુ-૩ એ સ્વીકાર્યું હતું કે તેઓ અગાઉ ક્યારેય આરોપીને ઓળખતા ન હતા તેમ છતાં કોઈ ટીઆઈપી યોજવામાં આવી ન હતી. તે સુસ્થાપિત છે કે અગાઉની ટીઆઈપી વિના ડૉક

આઈડેન્ટિફિકેશનનું બહુ ઓછું પુરાવાકીય મૂલ્ય છે જ્યાં સાક્ષીને આરોપી સાથે અગાઉ કોઈ પરિચય ન હતો. પી. શશિકુમાર વિ. સ્ટેટ માં, આ કોર્ટે આ જ આધારે આરોપીને નિર્દોષ છોડી મૂક્યા હતા અને ઠરાવ્યું હતું:

“૧૭. આ કેસમાં સ્વીકૃત સ્થિતિ એ છે કે ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પરેડ યોજવામાં આવી ન હતી. કોર્ટમાં આરોપીની ઓળખ કરનારા તમામ ફરિયાદપક્ષના સાક્ષીઓ [....] હાલના અપીલકર્તાથી પરિચિત ન હતા. તેઓએ સદર ઘટના પહેલાં હાલના અપીલકર્તાને જોયા ન હતા. તેઓ તે બંને માટે અજાણ્યા વ્યક્તિ હતા....

૧૮. [....] આ સંજોગોમાં, ખાસ કરીને જ્યારે આ હત્યા કરનાર હોવાનો આક્ષેપ ધરાવતા બંને આરોપીઓની બે દિવસમાં ધરપકડ કરવામાં આવી હતી ત્યારે ટીઆઈપી જરૂરી બની ગઈ હતી.

૧૯. [....] આ કેસમાં મેજિસ્ટ્રેટ સમક્ષ જેમ થવી જોઈતી હતી તેમ ટીઆઈપી શા માટે યોજવામાં ન આવી તે અંગે ફરિયાદપક્ષ દ્વારા કોઈપણ ખુલાસો આપવામાં આવ્યો નથી.

૪૨. કોર્ટે વધુમાં સમજાવ્યું કે ટીઆઈપી એ તપાસ પ્રક્રિયાનો માત્ર એક ભાગ છે અને મૂળભૂત પુરાવો ડૉક આઈડેન્ટિફિકેશન છે; જોકે, જ્યાં આરોપી સાક્ષી માટે અજાણ્યો હોય અને કોઈ ટીઆઈપી યોજવામાં ન આવી હોય, ત્યાં કોર્ટોએ આવી ઓળખ સ્વીકારવામાં અત્યંત સાવધાની રાખવી જોઈએ. પી. શશિકુમાર (ઉપર મુજબ) નો નીચેનો ફકરો તે બાબતનો સૂચક છે:

‘૨૧. તે સુસ્થાપિત છે કે ટીઆઈપી એ પોલીસ તપાસનો માત્ર એક ભાગ છે. ટીઆઈપી માં આરોપીની ઓળખ એ પુરાવાનો મૂળભૂત ભાગ નથી. પુરાવાનો મૂળભૂત ભાગ માત્ર ડૉક આઈડેન્ટિફિકેશન છે, એટલે કે ટ્રાયલ દરમિયાન કોર્ટમાં સાક્ષી દ્વારા કરવામાં આવેલી ઓળખ.

૨૩. [....] જે કેસોમાં આરોપી સાક્ષી માટે અજાણ્યો હોય અને કોઈ ટીઆઈપી યોજાઈ ન હોય, ત્યાં ટ્રાયલ કોર્ટે આવા સાક્ષી દ્વારા કરવામાં આવેલી ડૉક આઈડેન્ટિફિકેશન સ્વીકારતી વખતે ખૂબ જ સાવધ રહેવું જોઈએ.

૨૪. [....] અમારો એવો મત છે કે આ કેસમાં ટીઆઈપી ન યોજવી એ પોલીસ તપાસમાં એક ઘાતક ક્ષતિ હતી અને ટીઆઈપી ના અભાવે હાલના

અપીલકર્તાનું ડૉક આઈડેન્ટિફિકેશન હંમેશાં શંકાસ્પદ રહેશે. શંકાનો લાભ હંમેશાં આરોપીને મળે છે.”

૧૮. ૨૦૦૨ (૭) એસ.સી.સી. ૨૯૫ માં રિપોર્ટ થયેલ ધના યાદવ વિ. સ્ટેટ ઓફ બિહાર ના કેસમાં માનનીય સર્વોચ્ચ અદાલતે કરેલા અવલોકનોનો સંદર્ભ લેવો લાભદાયક છે, ખાસ કરીને ફકરા નં. ૩૮ માં, માનનીય સર્વોચ્ચ અદાલતે નીચે મુજબ ઠરાવ્યું હતું:

“(એ) જો કોઈ આરોપી ફરિયાદપક્ષના સાક્ષીઓથી અગાઉથી સુપરિચિત હોય, તો કોઈ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડની જરૂર નથી અને તે યોજવી અર્થહીન અને જાહેર સમયનો સંપૂર્ણ બગાડ હશે.

(બી) જે કેસોમાં ફરિયાદપક્ષના જણાવ્યા મુજબ આરોપી ફરિયાદપક્ષના સાક્ષીઓથી અગાઉથી પરિચિત હોય, પરંતુ સદર હકીકતનો તેના દ્વારા ઇનકાર કરવામાં આવે અને તે ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડ યોજવા માટે અરજી દાખલ કરીને ફરિયાદપક્ષના સાક્ષીઓ દ્વારા પોતાની ઓળખને પડકારે, ત્યારે આવી માંગણીનો નિર્ણય કરતી વખતે કોર્ટ મિની તપાસ યોજવા વિના વિચારવું જોઈએ કે શું ઇનકાર સદ્ભાવનાપૂર્ણ છે કે માત્ર બહાનું છે અને/અથવા તપાસમાં વિલંબ કરવાના બદલરાદાથી કરવામાં આવ્યો છે. જો કોર્ટ એવા નિષ્કર્ષ પર આવે કે ઇનકાર સદ્ભાવનાપૂર્ણ છે, તો તે માંગણી સ્વીકારી શકે છે, પરંતુ જો તેનો એવો મત હોય કે તે માત્ર બહાનું છે અને/અથવા તપાસમાં વિલંબ કરવાના બદલરાદાથી કરવામાં આવ્યો છે, તો આવી માંગણી મંજૂર કરવાનો પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થશે નહીં. આવી માંગણીની બિનવાજબી મંજૂરી અથવા ઇનકાર બંનેમાંથી કોઈ પક્ષકારના લાભ માટે હોવો જરૂરી નથી કે ન તો તે તેમના હિત માટે નુકસાનકારક રહેશે. જો માંગણી મંજૂર કરવામાં આવે અને ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડ યોજવામાં આવે જેમાં સાક્ષી આરોપીને ઓળખવામાં નિષ્ફળ જાય, તો આરોપી અગાઉથી પરિચિત હોવાનો તેનો કહેવાતો દાવો અને કોર્ટમાં ઓળખનો પુરાવો સ્વીકારવો જોઈએ નહીં. પરંતુ જો માંગણી મંજૂર ન કરવામાં આવે અથવા મંજૂર કરવામાં આવે પરંતુ કોઈ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડ યોજવામાં ન આવે, તો તે આપમેળે કોર્ટમાં આરોપીની ઓળખના પુરાવાને ફગાવી દેવાનો આધાર બની શકે નહીં જ્યારે અગાઉથી આરોપીની ઓળખના પ્રશ્ન પર સાક્ષીનો પુરાવો વિશ્વાસપાત્ર જણાય. મુખ્ય ભાર એ પ્રશ્નના જવાબ પર હોવો જોઈએ કે શું અગાઉથી

આરોપીની ઓળખ અંગે કોર્ટમાં સાક્ષીનો પુરાવો ભરોસાપાત્ર છે કે નહીં. જો જવાબ હકારાત્મક હોય, તો ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડ યોજવાની માંગણી ફગાવી દેવામાં આવી હતી અથવા મંજૂર કરવામાં આવી હોવા છતાં આવી કોઈ પેરેડ યોજવામાં આવી ન હતી તે હકીકત આરોપીની ઓળખના સંબંધમાં કોર્ટમાં રજૂ કરાયેલા પુરાવાને કોઈપણ રીતે અસર કરશે નહીં. પરંતુ જો આવો પુરાવો શંકાથી પર ન હોય, તો કોર્ટમાં રજૂ કરાયેલા ઓળખના પુરાવાની મૂલવણી કરતી વખતે તે સુસંગત સામગ્રી બની શકે છે.

(સી) સાક્ષી દ્વારા કોર્ટમાં આરોપીની ઓળખનો પુરાવો એ મૂળભૂત પુરાવો છે જ્યારે ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડમાં ઓળખનો પુરાવો પ્રાથમિક પુરાવો હોવા છતાં મૂળભૂત પુરાવો નથી, અને તેનો ઉપયોગ કોર્ટમાં સાક્ષી દ્વારા આરોપીની ઓળખને સમર્થન આપવા માટે જ થઈ શકે છે.

(ડી) સામાન્ય રીતે તપાસ એજન્સીઓની વિનંતી પર તપાસ દરમિયાન ઓળખ પેરેડ યોજવામાં આવે છે અને સાક્ષીઓ કથિત ગુનાનો વિષય હોય તેવી મિલકતો અથવા ગુનામાં સંડોવાયેલા આરોપી વ્યક્તિઓને ઓળખી શકે તે હેતુથી વ્યાજબી ઝડપ સાથે યોજવી જોઈએ જેથી તપાસ યોગ્ય દિશામાં આગળ વધી રહી છે અને જે વ્યક્તિઓ પર ગુનો કર્યાની શંકા છે તેઓ જ સાચા ગુનેગારો હતા તેની ખાતરી કરવા માટે સામગ્રી પૂરી પાડી શકાય.

(ઈ) ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડ યોજવામાં નિષ્ફળતા કોર્ટમાં ઓળખના પુરાવાને અગ્રાહ્ય બનાવતી નથી પરંતુ તે કાયદામાં ખૂબ જ ગ્રાહ્ય છે, પરંતુ સામાન્ય રીતે સાક્ષી દ્વારા પ્રથમ વખત કોર્ટમાં આરોપીની ઓળખ દોષિત ઠરાવવાનો આધાર બનવી જોઈએ નહીં, કારણ કે તે તેના સ્વભાવથી જ સહજ રીતે નબળા પ્રકારનો પુરાવો છે જ્યાં સુધી ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડમાં તેની અગાઉની ઓળખ અથવા અન્ય કોઈ પુરાવા દ્વારા તેને સમર્થન ન મળે. ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડમાં અગાઉની ઓળખ એ સાક્ષી દ્વારા આરોપીની કોર્ટમાં ઓળખના પુરાવા માટે ચેક વાલ્વ સમાન છે અને તે ડહાપણનો નિયમ છે, કાયદાનો નહીં. અસાધારણ સંજોગોમાં જ, ઉપર ચર્ચા કર્યા મુજબ, ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડમાં અગાઉની ઓળખ અથવા અન્ય કોઈ પુરાવા દ્વારા સમર્થન મેળવ્યા વિના પ્રથમ વખત કોર્ટમાં ઓળખનો પુરાવો દોષિત ઠરાવવાનો આધાર બની શકે છે.

(જી) સામાન્ય રીતે, જો પ્રથમ માહિતી અહેવાલમાં આરોપીનું નામ ન હોય, તો કોર્ટમાં સાક્ષીઓ દ્વારા તેની ઓળખ પર આધાર રાખવો જોઈએ નહીં, ખાસ કરીને જ્યારે તેઓએ પોલીસ સમક્ષ આરોપીનું નામ જાહેર ન કર્યું હોય, પરંતુ આ સામાન્ય નિયમમાં ઉપર જણાવ્યા મુજબ અપવાદો હોઈ શકે છે."

૧૯. માનનીય સર્વોચ્ચ અદાલતના ચુકાદાને ધ્યાને લેતાં, તે એક સ્વીકૃત સ્થિતિ છે કે સાક્ષી દ્વારા કોર્ટમાં આરોપીની ઓળખ એ ડૉક આઈડેન્ટિફિકેશન છે. જોકે, જ્યાં આરોપી સાક્ષી માટે અજાણ્યો હોય અને કોઈ ટી.આઈ. પેરેડ યોજવામાં ન આવી હોય, ત્યાં કોર્ટે આવી ઓળખ સ્વીકારવામાં અત્યંત સાવધાની રાખવી જોઈએ અને આવા સંજોગોમાં, ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન એ સાક્ષી દ્વારા કોર્ટમાં આરોપીની ઓળખના પુરાવા પર એક નિયંત્રણ સમાન છે અને કોર્ટે પ્રથમ વખત કોર્ટમાં આવી ઓળખ પર આધાર રાખતી વખતે યોગ્ય સાવચેતી સાથે તેનું મૂલ્યાંકન કરવું જરૂરી છે.

૨૦. પ્રસ્તુત કેસમાં, ઉપર ચર્ચા કર્યા મુજબ, તે એક સ્વીકૃત સ્થિતિ છે કે ફરિયાદી, તેમની પત્ની અને અન્ય સાક્ષીઓ ઘટના પહેલાં આરોપીને ઓળખતા ન હતા કે જોયા ન હતા. આ ઘટના બે કે ત્રણ મિનિટમાં બની હતી, સાક્ષીઓ અને આરોપી વ્યક્તિ વચ્ચે શબ્દોની કોઈ આપ-લે થઈ ન હતી અને આરોપી સ્થળ પર પકડાયો હોવાનો ફરિયાદપક્ષનો કેસ નથી. તેનાથી વિપરીત, ફરિયાદપક્ષના કેસ મુજબ, ઘટના પછી આરોપી ભાગી ગયો હતો, અને તપાસ એજન્સી દ્વારા કોઈ ટીઆઈ પેરેડ યોજવામાં આવી ન હતી. ઘટનાની તારીખથી ત્રણ વર્ષ કરતાં વધુ સમય પછી કોર્ટમાં સાક્ષીઓની જુબાની નોંધવામાં આવી હતી અને તેથી, કોર્ટમાં આરોપીની પ્રથમ વખત ઓળખ શંકા ઉપજાવે છે.

૨૧. વધુમાં ઉપર ચર્ચા કર્યા મુજબ, જ્યાં સુધી ફરિયાદી દિલીપભાઈ ચનાભાઈ પીડબલ્યુ – ૪ અને તેમની પત્ની હંસાબેન દિલીપભાઈ પીડબલ્યુ – ૭, તથા

અન્ય સાક્ષી મનાભાઈ વાલજીભાઈ કટારા – પીડબલ્યુ ૧૩ ની જુબાનીઓનો સંબંધ છે, તેઓએ ગુનો બન્યા પહેલાં આરોપીને ક્યારેય જોયો ન હતો, અને આરોપી તેમના માટે અજાણ્યો હતો. ડૉક્ટર સમક્ષ પણ, જ્યારે હિસ્ટ્રી આપવામાં આવી ત્યારે ફરિયાદી અથવા મૃતકના સગા દ્વારા હુમલાખોરોનું કોઈ નામ જાહેર કરવામાં આવ્યું ન હતું. ફરિયાદમાં પણ માત્ર રણજીતસિંહ દરબારનું નામ જ દર્શાવવામાં આવ્યું છે.

૨૨. વધુમાં, સાક્ષીઓની જુબાનીઓને ધ્યાનમાં લેતાં, ખાસ કરીને ઘટનાના હેતુના સંદર્ભમાં, ખુદ ફરિયાદીએ સ્વીકાર્યું છે કે તેઓ તપાસથી ખુશ ન હતા અને તેમના જણાવ્યા મુજબ, ઘટનાનો હેતુ એ હતો કે તેમના ત્રણ પિતરાઈ કાકાઓએ તેમના પિતાની હત્યા કરવા માટે હાલના આરોપીને સોપારી આપી હતી. જોકે, તપાસ એજન્સી દ્વારા તે સંદર્ભમાં કોઈ તપાસ કરવામાં આવી ન હતી. આ બાબતોને ધ્યાને લેતાં, કોર્ટમાં આરોપીની પ્રથમ વખત ઓળખ ગંભીર શંકા પેદા કરે છે. વધુમાં, ફરિયાદી દિલીપભાઈ અને તેમની પત્ની હંસાબેન તથા સાક્ષી મનાભાઈનો પુરાવો પરસ્પર સમર્થન આપતો નથી, અને તેમની જુબાનીઓ વિશ્વાસ પ્રેરિત કરતી નથી. તેમની ઊલટતપાસને ધ્યાનમાં લેતાં પણ, તેમનો પુરાવો વિશ્વસનીય જણાતો નથી, જેના પર કોર્ટ વિશ્વાસ મૂકી શકે.

૨૩. વધુમાં, ફરિયાદપક્ષના પુરાવા પરથી એવું પણ ફલિત થાય છે કે, વહેલામાં વહેલી તકે, જ્યારે ઈજાગ્રસ્ત ચનાભાઈ લાઘાભાઈ પીપરવાને સામુદાયિક આરોગ્ય કેન્દ્ર, જામકંડોરણા લઈ જવામાં આવ્યા ત્યારે ફરિયાદીએ ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં.

૧, ડૉ. આશિષકુમાર કાંતિલાલ ઘેટિયા સમક્ષ અપીલકર્તા-આરોપીનું નામ જાહેર

કર્ચું ન હતું. તેવી જ રીતે, જ્યારે ઈજાગ્રસ્તને ત્યારબાદ વોકહાર્ટ હોસ્પિટલ, રાજકોટ ખાતે ખસેડવામાં આવ્યા ત્યારે ફરિયાદપક્ષના સાક્ષી નં. ૩, ડૉ. કાંત નાનજીભાઈ જોગાણી સમક્ષ અપીલકર્તા-આરોપીનું કોઈ નામ કે હથિયારનું વર્ણન જાહેર કરવામાં આવ્યું ન હતું. જો ફરિયાદી અને તેમની પત્ની ઘટના પહેલાં અપીલકર્તા-આરોપીને ઓળખતા હોત અથવા ઘટના સમયે તેમણે સ્પષ્ટપણે તેમને ઓળખી લીધા હોત, તો તેઓએ સારવાર કરનારા ડૉક્ટરો સમક્ષ વહેલામાં વહેલી તકે તેમનું નામ જાહેર કર્યું હોત. તેથી, બંને ડૉક્ટરો સમક્ષ અપીલકર્તા-આરોપીનું નામ જાહેર ન કરવું, સાથે સાથે કોઈ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પરેડ યોજવામાં આવી ન હતી અને અપીલકર્તા-આરોપીની આશરે ત્રણ વર્ષ પછી કોર્ટમાં પ્રથમ વખત ઓળખ કરવામાં આવી હતી તે હકીકત અપીલકર્તા-આરોપીની ઓળખ પર ગંભીર શંકા ઉપજાવે છે. વધુમાં, ગુનો કરવા પાછળનો કથિત હેતુ પણ ફરિયાદપક્ષ દ્વારા સ્થાપિત કરવામાં આવ્યો નથી, કે ન તો તપાસ તે દિશામાં હાથ ધરવામાં આવી હોય તેવું જણાય છે.

૨૪. બીજું પાસું જે વિચારણા માંગી લે છે તે એ છે કે, ફરિયાદપક્ષના કેસ મુજબ, આ ઘટના તારીખ ૦૫.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ બપોરે આશરે ૧૨:૩૦ થી ૧૨:૪૫ વાગ્યે બની હતી, જ્યારે પ્રથમ માહિતી અહેવાલ તારીખ ૦૬.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ સવારે આશરે ૫:૪૫ વાગ્યે, એટલે કે આશરે ૧૭ કલાકના સમયગાળા પછી નોંધવામાં આવ્યો હતો. અપીલકર્તાના જણાવ્યા મુજબ, સદર વિલંબ પ્રથમ માહિતી અહેવાલમાં કે કોર્ટ સમક્ષ ફરિયાદીના પુરાવામાં સંતોષકારક રીતે સમજાવવામાં આવ્યો નથી. તેથી, એવી દલીલ કરવામાં આવી છે કે પ્રથમ માહિતી અહેવાલ

નોંધવામાં વિલંબના કારણે અપીલકર્તા-આરોપીને વિચારવિમર્શ કરીને ખોટી રીતે સંડોવી દેવાની શક્યતા નકારી શકાય નહીં.

૨૫. અન્ય પાસું જે વિચારણા માંગી લે છે તે વિજ્ઞાન એ.પી.પી. ની એવી રજૂઆત છે કે તલવાર પર મૃતકનું લોહી મળી આવ્યું હતું, જે ફોરેન્સિક સાયન્સ લેબોરેટરી (એફ.એસ.એલ.) રિપોર્ટમાં પ્રતિબિંબિત થાય છે. જોકે, હાલના કેસની હકીકતોમાં, તે એક સ્વીકૃત સ્થિતિ છે કે, ફરિયાદપક્ષના જણાવ્યા મુજબ, તલવાર ખુદ અપીલકર્તા-આરોપી દ્વારા રજૂ કરવામાં આવી હતી. ફરિયાદપક્ષનો એવો કેસ નથી કે ઇન્ડિયન એપિડેમિયોલોજી, ૧૮૭૨ ની કલમ ૨૭ હેઠળના નિવેદનના અનુસંધાને હથિયાર શોધી કાઢવામાં આવ્યું હતું, અથવા કોઈ ડિસ્કવરી પંચનામું કરવામાં આવ્યું હતું. રેકૉર્ડ પરથી એવું પણ ફલિત થાય છે કે અપીલકર્તા-આરોપીની ધરપકડ કરવામાં આવી હતી અને તારીખ ૨૭.૧૧.૨૦૦૯ ના રોજ તલવાર રજૂ કરવામાં આવી હતી, જ્યારે મુદ્દામાલની વસ્તુઓ તારીખ ૦૯.૧૨.૨૦૦૯ ના રોજ જ ફોરેન્સિક સાયન્સ લેબોરેટરીમાં મોકલવામાં આવી હતી. આમ, વચગાળાના સમયગાળા દરમિયાન મુદ્દામાલ કાર્બમ હેડ રાઈટરના કબ્જામાં રહ્યો હતો. સદર સમયગાળા દરમિયાન મુદ્દામાલની સુરક્ષિત કસ્ટડી સમજાવતા કોઈ પુરાવાના અભાવે, મુદ્દામાલની વસ્તુઓ સાથે ચેડાં થવાની શક્યતા નકારી શકાય નહીં. ઉપરોક્ત ચર્ચાને ધ્યાનમાં લેતાં, અમારા દ્વારા નીચે મુજબના સંજોગો ધ્યાને લેવામાં આવ્યા છે:

(૧) તે એક સ્વીકૃત સ્થિતિ છે કે ઘટના પહેલાં, ન તો ફરિયાદી કે ન તો તેમની પત્નીએ ક્યારેય અપીલકર્તા-આરોપીને જોયા હતા કે ઓળખતા હતા. ઘટના સમયે, અપીલકર્તા-આરોપી તે બંને માટે તદ્દન અજાણ્યા હતા.

(૨) તપાસ દરમિયાન કોઈ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડ યોજવામાં આવી ન હતી, અને અપીલકર્તા-આરોપીની ફરિયાદી અને તેમની પત્ની દ્વારા આશરે ત્રણ વર્ષ પછી કોર્ટમાં પ્રથમ વખત ઓળખ કરવામાં આવી હતી. કોર્ટમાં આવી ઓળખ, ખાસ કરીને જ્યારે અપીલકર્તા-આરોપી ઘટના સમયે સાક્ષીઓ માટે અજાણ્યા હતા, ઓળખની ચોકસાઈ અને વિશ્વસનીયતા અંગે ગંભીર શંકા પેદા કરે છે. એ પણ એક સ્વીકૃત સ્થિતિ છે કે ન તો ફરિયાદી કે ન તો તેમની પત્નીને અપીલકર્તા-આરોપી સામે કોઈ અગાઉની દુશ્મનાવટ કે અદાવત હતી, અને ઘટના સમયે અપીલકર્તા-આરોપી તેમના માટે તદ્દન અજાણ્યા હતા.

(૩) ફરિયાદીના પુરાવા મુજબ, ગુનો કરવા પાછળનો કથિત હેતુ એ હતો કે તેમના પિતરાઈ કાકાઓ, એટલે કે નારણ પોપટ, સવદાસ પોપટ અને મોહન પોપટે મૃતક અને સદર પિતરાઈ કાકાઓ વચ્ચેના વિવાદના કારણે તેમના પિતાની હત્યા કરવા માટે કથિત રીતે અપીલકર્તા-આરોપી રણજીતસિંહ દરબારને સોપારી આપી હતી. જોકે, સદર આક્ષેપના સંદર્ભમાં કોઈ તપાસ કરવામાં આવી હોય તેવું જણાતું નથી. ખુદ ફરિયાદપક્ષના કેસ મુજબ, જે વ્યક્તિઓએ કથિત રીતે સોપારી આપી હતી તેઓની ન તો તપાસ કરવામાં આવી હતી કે ન તો આરોપી તરીકે તેમને સામેલ કરવામાં આવ્યા હતા. તેથી, ફરિયાદપક્ષના કેસની ઉત્પત્તિ જ શંકાસ્પદ બને છે.

(જ) ફરિયાદીના પુરાવા મુજબ, તેઓ પોતે તપાસ એજન્સી દ્વારા હાથ ધરવામાં આવેલી તપાસથી સંતુષ્ટ ન હતા અને માનતા હતા કે સાચા ગુનેગારોની ધરપકડ કરવામાં આવી નથી. તેથી, તેમણે ડીવાય.એસ.પી., જામનગર, એસ.પી., જામનગર, માનનીય મુખ્યમંત્રીને અરજીઓ આપી હતી અને વધુ તપાસની માંગણી કરતી અરજી ટ્રાયલ કોર્ટ સમક્ષ પણ દાખલ કરી હતી. જોકે, ફરિયાદી દ્વારા કરવામાં આવેલા ચોક્કસ આક્ષેપ છતાં કે તેમના પિતરાઈ કાકાઓ, એટલે કે નારણ પોપટ, સવદાસ પોપટ અને મોહન પોપટે તેમના પિતાની હત્યા કરવા માટે કથિત રીતે અપીલકર્તા-આરોપીને સોપારી આપી હતી, તપાસ એજન્સી દ્વારા તે પાસા પર કોઈ તપાસ કરવામાં આવી હોય તેવું જણાતું નથી. રેકૉર્ડ પરના પુરાવા પરથી એવું પણ ફલિત થાય છે કે વહેલામાં વહેલી તકે, સારવાર કરનારા ડૉક્ટરો સમક્ષ મેડિકલ હિસ્ટ્રી આપતી વખતે ફરિયાદીએ અપીલકર્તા-આરોપીનું નામ હુમલાખોર તરીકે જાહેર કર્યું ન હતું.

(પ) પ્રથમ માહિતી અહેવાલ નોંધવામાં આશરે ૧૭ કલાકનો વિલંબ થયો છે. વધુમાં, ફરિયાદી અને તેમની પત્ની, જેઓ મૃતકના સૌથી નજીકના સંબંધીઓ છે અને ઘટનાના નજરે જોનાર સાક્ષી હોવાનો દાવો કરે છે, તેમનો પુરાવો સંપૂર્ણપણે વિશ્વાસપાત્ર અને ભરોસાપાત્ર જણાતો નથી, કારણ કે તેમના વર્જનને અન્ય સાક્ષીઓ, એટલે કે દિનેશભાઈ બેચરભાઈ કટારા, ઉર્મિલાબેન મનુભાઈ કટારા અને મનાભાઈ વાલજીભાઈ કટારા, જેઓની ઘટનાના નજરે જોનાર સાક્ષી તરીકે ફરિયાદપક્ષ દ્વારા તપાસ કરવામાં આવી હતી, તેમના દ્વારા સમર્થન મળતું નથી.

(૬) ફરિયાદપક્ષ દ્વારા રેકૉર્ડ પર મૃતકનું કોઈ ડાઇંગ ડિક્લેરેશન રજૂ કરવામાં આવ્યું નથી.

૨૬. ઉપરોક્ત ચર્ચાને ધ્યાનમાં લેતાં, અમારો એવો સુવિચારિત મત છે કે વિદ્વાન સેશન્સ જજે એવું ઠરાવવામાં ભૂલ કરી છે કે ફરિયાદપક્ષે વાજબી શંકાથી પર અપીલકર્તા-આરોપી સામેનો આરોપ સાબિત કર્યો હતો. ઉપર ચર્ચા કર્યા મુજબ, ફરિયાદપક્ષના કેસની ઉત્પત્તિ પોતે જ શંકા હેઠળ છે. અપીલકર્તા-આરોપીની ઓળખ પણ શંકાસ્પદ છે, ખાસ કરીને કોઈપણ ટેસ્ટ આઈડેન્ટિફિકેશન પેરેડના અભાવે અને એ હકીકતને ધ્યાનમાં લેતાં કે અપીલકર્તા-આરોપીની આશરે ત્રણ વર્ષ પછી કોર્ટમાં પ્રથમ વખત ઓળખ કરવામાં આવી હતી. વધુમાં, પ્રથમ માહિતી અહેવાલ નોંધવામાં આશરે ૧૭ કલાકનો વિલંબ થયો છે. ઉપરોક્ત તમામ સંજોગોની સંચિત અસરને ધ્યાનમાં લેતાં, અપીલકર્તા-આરોપી શંકાના લાભ માટે હકદાર છે. તે અનુસાર, અમારો એવો સુવિચારિત અભિપ્રાય છે કે ફરિયાદપક્ષ અપીલકર્તા-આરોપી સામેનો આરોપ વાજબી શંકાથી પર સાબિત કરવામાં સદંતર નિષ્ફળ રહ્યો છે.

૨૭. તેથી, ક્રિમિનલ અપીલ નં. ૪૫૭/૨૦૧૩ આથી મંજૂર કરવામાં આવે છે. વિદ્વાન ૩જા એડિશનલ સેશન્સ જજ, જામનગર દ્વારા સેશન્સ કેસ નં. ૧૮/૨૦૧૦ માં પસાર કરવામાં આવેલ તારીખ ૨૮.૦૧.૨૦૧૩ નો દોષિત ઠરાવતો અને સજા કરતો ચુકાદો અને હુકમ, જેના દ્વારા અપીલકર્તા-મૂળ આરોપીને ઈન્ડિયન પીનલ કોડની કલમ ૩૦૨ અને ૪૪૭ તથા ગુજરાત પોલીસ એક્ટની કલમ ૧૩૫(૧)

હેઠળ શિક્ષાપાત્ર ગુનાઓ માટે દોષિત ઠેરવવામાં આવ્યા હતા અને રૂ. ૫,૦૦૦/- ના દંડ સાથે આજીવન કેદની સજા અને દંડ ન ભરે તો એક વર્ષની સખત કેદની સજા ફટકારવામાં આવી હતી, તે આથી કાયદેસર અમાન્ય ઠેરવી રદ કરવામાં આવે છે.

૨૮. વધુમાં, અપીલકર્તા-મૂળ આરોપીને તેમની સામે મૂકવામાં આવેલા તમામ આરોપોમાંથી નિર્દોષ છોડી મૂકવામાં આવે છે. સેન્ટ્રલ જેલ, રાજકોટના અહેવાલ મુજબ હાલના અપીલકર્તા જ્યુડિશિયલ કસ્ટડીમાં હોવાથી, જો અન્ય કોઈ ગુનાના સંબંધમાં તેમની કસ્ટડી જરૂરી ન હોય તો સંબંધિત જેલ સત્તામંડળ દ્વારા હાલના અપીલકર્તા - આરોપીને તાત્કાલિક મુક્ત કરવામાં આવે. રજિસ્ટ્રીને આ હુકમની નકલ સંબંધિત જેલ સુપરિન્ટેન્ડેન્ટ, સેન્ટ્રલ જેલ, રાજકોટને ઇમેઇલ દ્વારા મોકલવાનો નિર્દેશ આપવામાં આવે છે. સીધી બજવણી (ડાયરેક્ટ સર્વિસ) ની પરવાનગી આપવામાં આવે છે.

(ગીતા ગોપી, ન્યાયમૂર્તિ)

(એલ. એસ. પીરઝાદા, ન્યાયમૂર્તિ)

સ્ટેન્સી ગોમ્સ

This is an AI-assisted translation.

=====

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgement in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgement shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.